

บทที่ 3

ประกาศเอกราช 1764-1783)

HI 381

/

101

HI 381

/

101

เหตุการณ์สำคัญช่วงปี 1764 - 1783

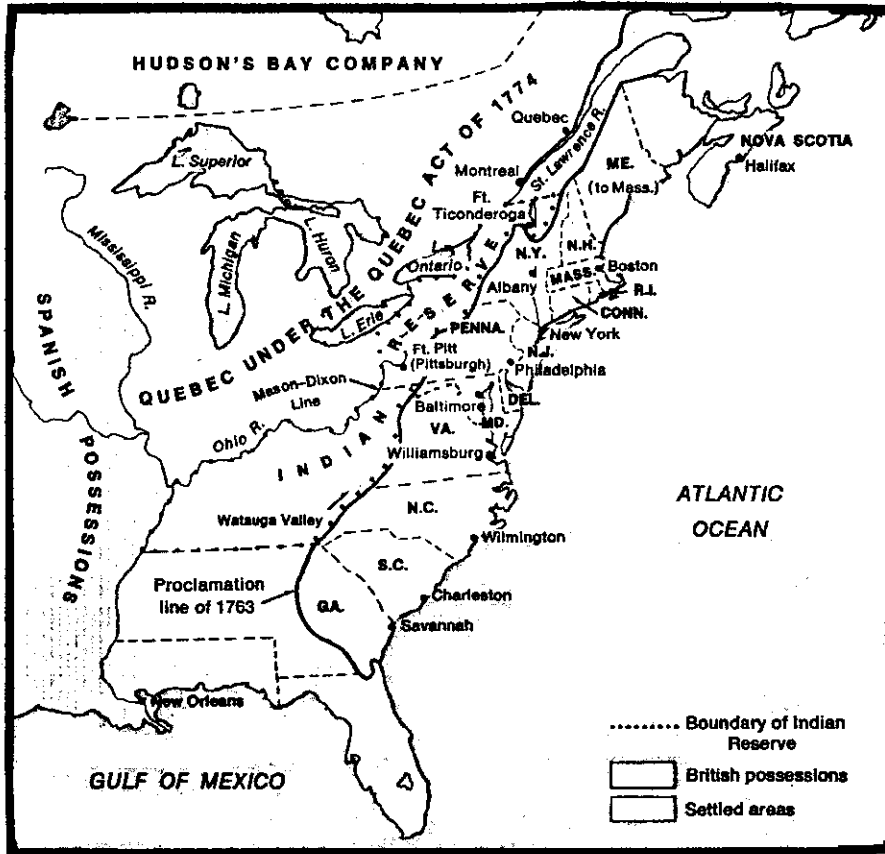
- 1764 — จอร์จ เกรนวิลล์ เป็นนายกรัฐมนตรีอังกฤษ
— กฎหมายน้ำตาล (เมษายน)
— กฎหมายเงินตรา (เมษายน)
- 1765 — กฎหมายอากรแสตมป์ (มีนาคม)
— กฎหมายเลี้ยงคู้ทหาร (มีนาคม)
- 1766 — ลอร์ด ร็อคคิงแฮม เป็นนายกรัฐมนตรีอังกฤษ
— ยกเลิกกฎหมายอากรแสตมป์
— กฎหมายยืนยันอำนาจ
- 1767 — วิลเลียม พิตต์ เป็นนายกรัฐมนตรีอังกฤษ
— กฎหมายทาวน์เซน (มิถุนายน)
- 1770 — ลอร์ด นอร์ธ เป็นนายกรัฐมนตรีอังกฤษ
— การสังหารหมู่ที่บอสตัน (มีนาคม)
— ยกเลิกกฎหมายทาวน์เซน คงเหลือเพียงการเก็บภาษีใบชา (เมษายน)
- 1773 — กฎหมายใบชา (พฤษภาคม)
— งานเลี้ยงน้ำชาบอสตัน (ธันวาคม)
- 1774 — กฎหมายลงโทษ (มีนาคม)
— การประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่หนึ่ง (5 กันยายน)
- 1775-1781 สงครามปฏิวัติ
- 1775 — การปะทะที่เล็กซิงตัน (19 เมษายน)
— การประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่สอง (10 พฤษภาคม)
- 1776 — บทความของโทมัส เพน (มกราคม)
— ประกาศเอกราช (4 กรกฎาคม)
— จอห์น เบอร์กอย ยอมจำนนที่ซาราโตกา (17 ตุลาคม)
- 1778 — ฝรั่งเศสประกาศทำสงครามกับอังกฤษ (19 ตุลาคม)
- 1781 — ชาลส์ คอร์นวอลล์ิส ยอมจำนนที่ยอร์กทาวน์ (19 ตุลาคม)
- 1783 — สนธิสัญญาปารีส (3 กันยายน)

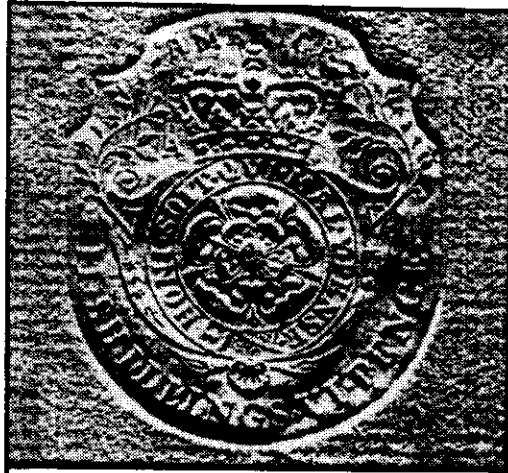

George III. After a painting (1778) by Sir Joshua Reynolds (d. 1792).

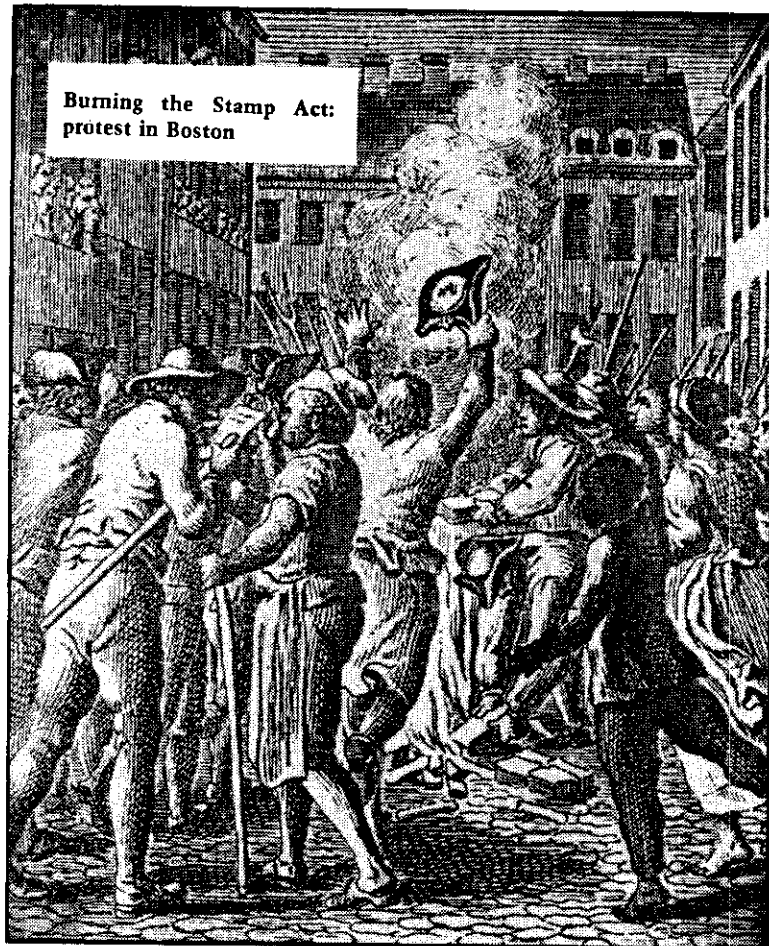
ENGLISH COLONIES, 1776

A tax stamp

STAMP MASTERS

Thomas Paine.

Benjamin Franklin.

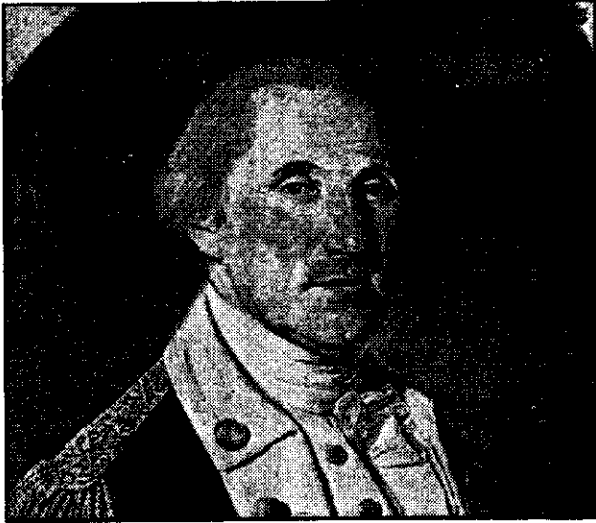
John Hancock Mutual Life Insurance Co.

THE BOSTON TEA PARTY

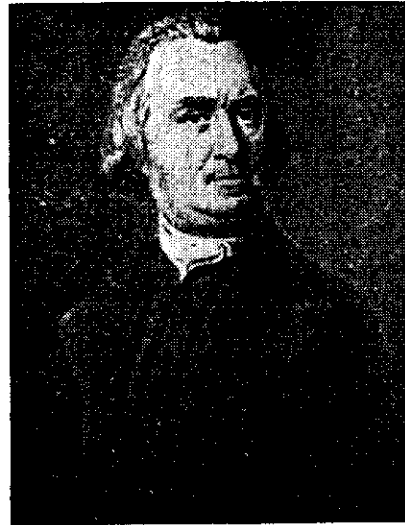
This escapade was the signal for a showdown between the British government and the people of the colonies. The issue at stake was whether or not England had the right to tax the colonists who had no representative in Parliament—whether or not the mother country was to have any money control over America.

GEORGE WASHINGTON: a portrait by Charles Willson Peale, who was one of Washington's officers.

Courtesy, Pennsylvania Academy of the Fine Arts

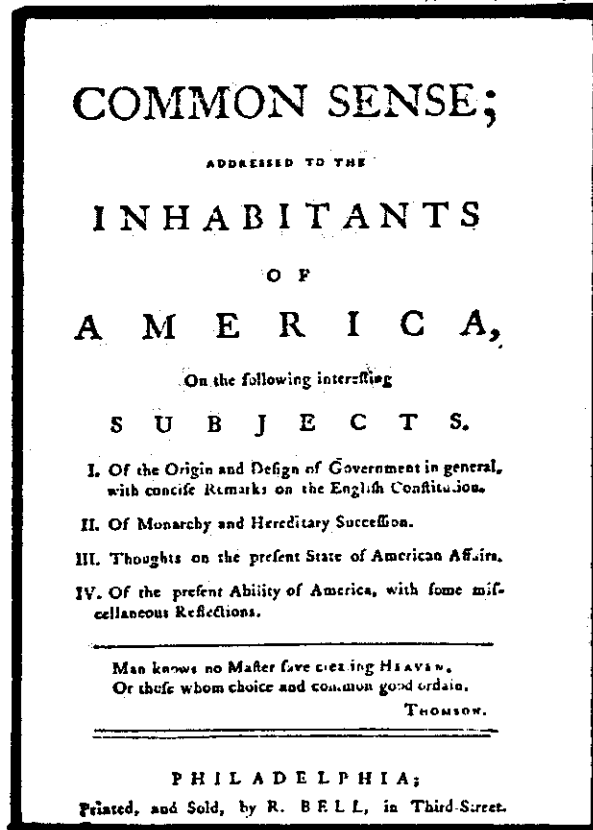

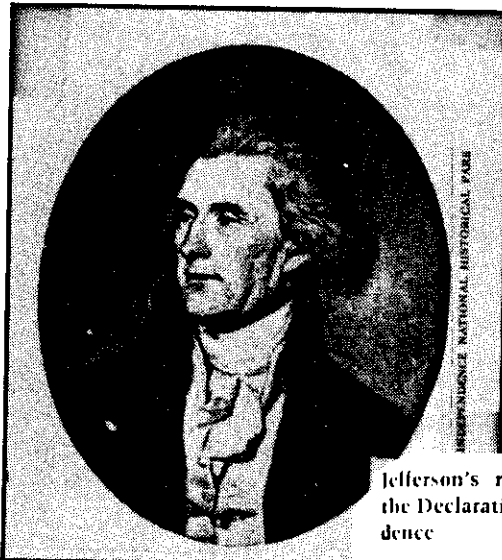
SAMUEL ADAMS

TITLE PAGE of *Paine's COMMON SENSE*, 1776.

Courtesy, Library of Congress

Jefferson's rough draft of the Declaration of Independence

A Declaration by the Representatives of the UNITED STATES OF AMERICA, in General Congress assembled.

When in the course of human events it becomes necessary for ^{one} people to dissolve the political bands which have connected them with another, and to assume among the powers of the earth, the ^{separate and equal} ~~independent~~ station to which the laws of nature & of nature's god entitle them, a decent respect to the opinions of mankind requires that they should declare the causes which impel them to ~~the~~ ^{the} separation.

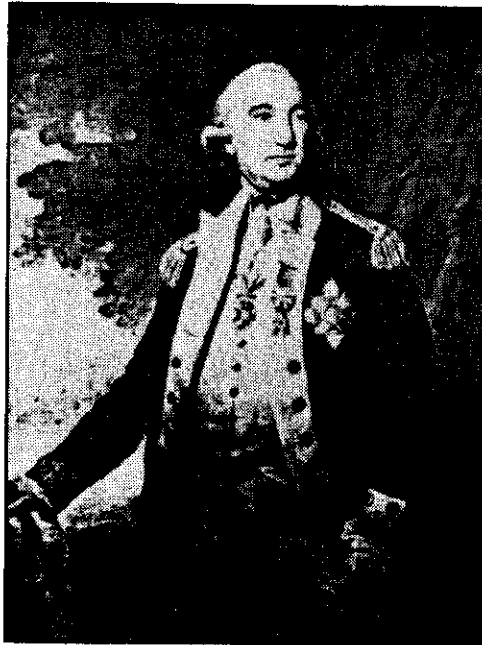
We hold these truths to be ^{self-evident} ~~unquestionable~~ that all men are created equal & independent that ^{they are endowed by their creator with certain} ~~from the~~ ~~unalienable~~ rights that ~~equal~~ ~~unalienable~~ ~~rights~~ ~~that~~ are ~~unalienable~~ ~~rights~~ ~~that~~ life, liberty, & the pursuit of happiness; that to secure these ~~rights~~ ^{rights}, governments are instituted among men, deriving their just powers from the consent of the governed; that whenever any form of government ~~shall~~ becomes destructive of these ends, it is the right of the people to alter or to abolish it, & to institute new government, laying its foundation on such principles & organising its powers in such form, as to them shall seem most likely to affect their safety & happiness. prudence indeed will declare that governments long established should not be ~~changed~~ ^{changed} for light & transient causes: and accordingly all experience hath shewn that mankind are more disposed to suffer while evils are sufferable, than to right themselves by abolishing the forms to which they are accustomed. but when a long train of abuses & usurpations [begin at a distinguished period] & pursuing invariably the same object, evinces a design to reduce us ~~them~~ ^{under} ~~to~~ ~~absolute~~ ~~obedience~~, it is their right, it is their duty, to throw off such ~~government~~ ^{government} & to provide new guards for their future security. such has

Marquis de Lafayette. From a French print of 1781.

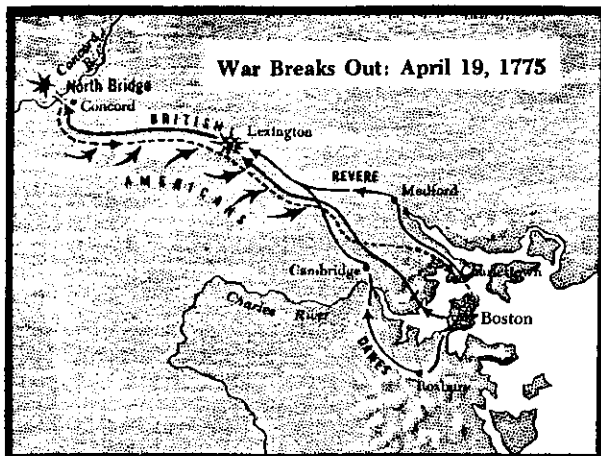

Poland's Thaddeus Kosciuszko gave the Patriot army invaluable instruction in military engineering.

Prussia's Friedrich von Steuben, who spoke very little English, trained the American army during the winter at Valley Forge.

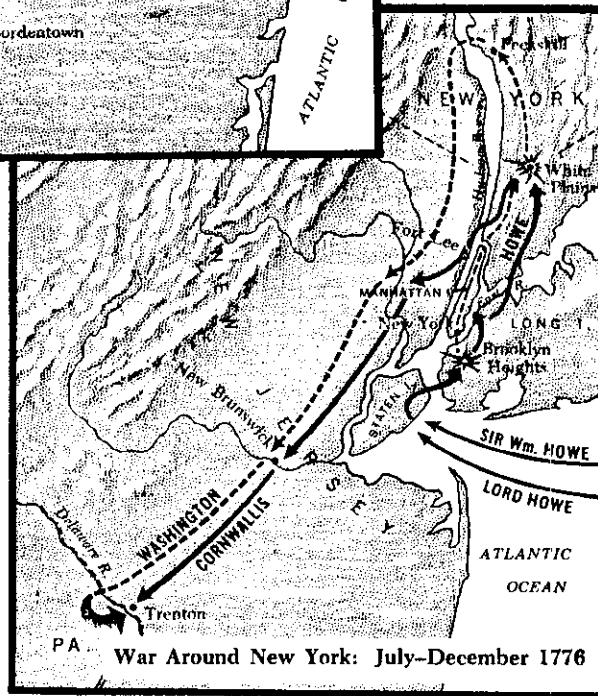
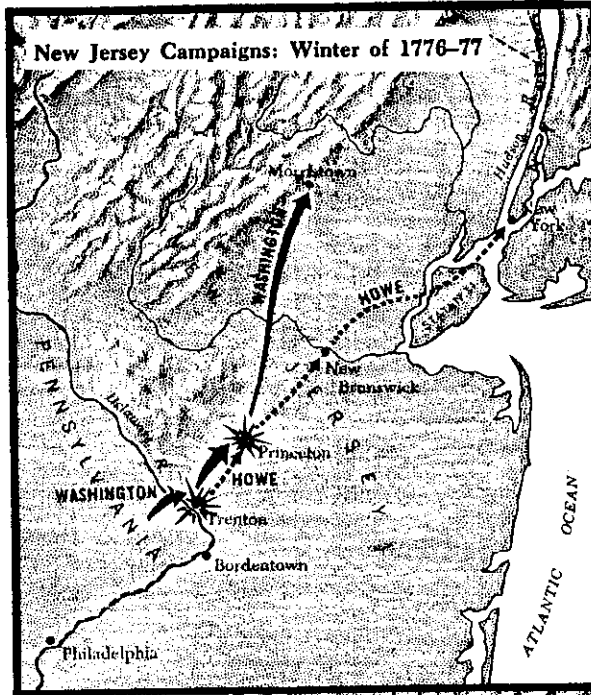
REVOLUTIONARY WAR, 1775-1781

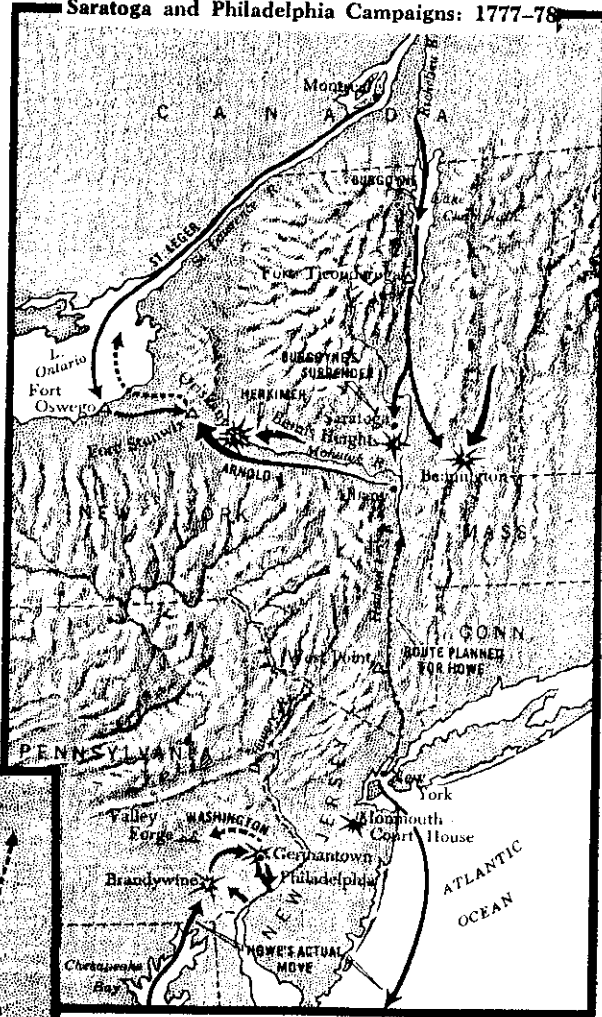
SIR WILLIAM HOWE, *Commander-in-Chief of British forces in 1778. Pictured by Charles Lefferts.*

Courtesy, The New-York Historical Society, New York City

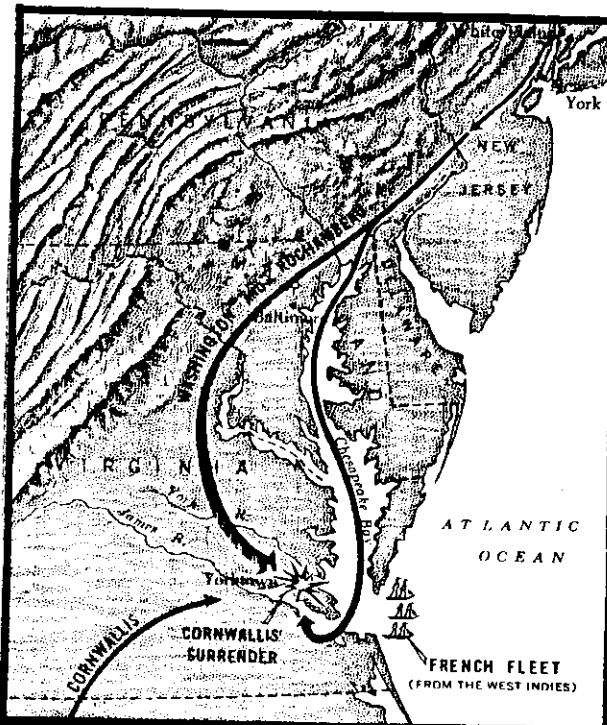

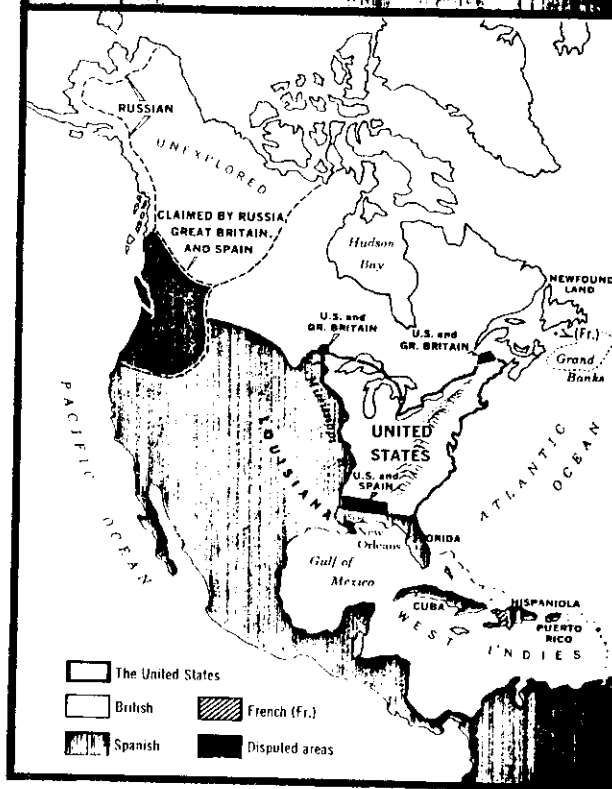
Saratoga and Philadelphia Campaigns: 1777-78

War Around Yorktown: August–October 19, 1781

NORTH AMERICA IN 1783

บทที่ 3

ประกาศเอกราช 1764-1783

ความสัมพันธ์ระหว่างอาณานิคมอังกฤษและอังกฤษเริ่มเลวร้ายนับจากกลางศตวรรษที่สิบแปด เป็นต้นมาด้วยเหตุเพราะอังกฤษค่อย ๆ ควบคุมอาณานิคมเพิ่มมากขึ้นกว่าอดีต ผู้นำอังกฤษออกกฎหมายหลายฉบับกำหนดเรียกเก็บภาษีและจัดรอนเสรีภาพของชาวอาณานิคม ชาวอาณานิคมเคยได้ปกครองตนเอง ได้พัฒนาความรู้สึกในการรวมตัวและการมีอิสรภาพเกิดความขมขื่นไม่พอใจที่อังกฤษ ข้างแทรกแซงอาณานิคมเพิ่มมากขึ้น เป็นลำดับ กรณีพิพาทนำไปสู่สงครามปฏิวัติในวันที่ 19 เมษายน 1775 ระหว่างสงครามชาวอาณานิคมประกาศเอกราชในวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 และในปี 1781 สงครามยุติลงโดยอเมริกาชนะอังกฤษ อังกฤษยอมรับในเอกราชของอเมริกาในปี 1783

1. กรณีพิพาทนำไปสู่การประกาศเอกราช

1.1 อังกฤษและชาวอาณานิคมไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าช่วงปี 1607-1763 อังกฤษมีนโยบายไม่เอาใจใส่ในความเป็นอยู่ของชาวอาณานิคม อังกฤษมุ่งกอบโกยผลประโยชน์ด้านการค้าจากชาวอาณานิคมเป็นประการสำคัญ อังกฤษยินยอมให้ชาวอาณานิคมปกครองดูแลตนเอง ต่อสู้และแก้ไขปัญหาค่าต่าง ๆ ด้วยตนเอง ด้วยนโยบายไม่เอาใจใส่นี้ทำให้สิบสามอาณานิคมซึ่งอยู่ห่างไกลจากอังกฤษ การคมนาคมและการติดต่อสื่อสารยากลำบากต้องพึ่งตนเอง แก้ไขปัญหาและเรียนรู้เพื่อการอยู่รอดด้วยตนเองมาโดยตลอด

หลังสงครามปี 1763 อังกฤษเปลี่ยนนโยบายปกครองสิบสามอาณานิคมใหม่เป็นการเข้าแทรกแซงและใช้ความสนใจเพิ่มมากขึ้น ชาวอาณานิคมไม่เข้าใจในความเปลี่ยนแปลงนี้เพราะความไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน ไม่เคยได้มาพูดคุยร่วมแก้ไขปัญหา ทั้งสองฝ่ายต่างคิดว่าเหตุผลของตนนั้นถูกต้องและอีกฝ่ายนั้นผิด ผลคือมีกรณีพิพาทเกิดขึ้นและนำไปสู่สงครามปฏิวัติ (The Revolutionary War or The War for Independence 1775-1781) จอห์น อาดัมส์เคยพูดว่า "การปฏิวัติอเมริกันเกิดมานานแล้วก่อนการต่อสู้เริ่มขึ้น การปฏิวัติเกิดขึ้นสมองและจิตใจของชาวอาณานิคม"1 อาดัมส์หมายความว่า ชาวอาณานิคมเป็นหน่วยการปกครองของอังกฤษ

เมื่อเริ่มกรณีพิพาทที่มีชาวอาณานิคมส่วนน้อยที่ต้องการแยกตัวออกจากการปกครองของอังกฤษ ความไม่พอใจและความเบื่อบ้านภายในรัฐบาลอังกฤษนับวันทวีมากขึ้นจนต้องประกาศเอกราช และทำสงครามปฏิวัติ

สาเหตุ 4 ประการที่อังกฤษเห็นความจำเป็นต้องเข้าแทรกแซงในสิบสามอาณานิคม นับจากปี 1763 เป็นต้นมาคือ

1. อังกฤษคิดว่า 13 อาณานิคมก่อตั้งขึ้นได้เพราะอังกฤษ ดังนั้นชาวอาณานิคมต้องตอบแทนบุญคุณและอำนวยความสะดวกประโยชน์ให้อังกฤษ แต่เพียงผู้เดียว โดยชาวอาณานิคมต้องค้าขายกับอังกฤษ ปลูกพืชที่อังกฤษต้องการ ไม่ผลิตสินค้าแข่งกับอังกฤษ และต้องเป็นตลาดรับซื้อสินค้าของอังกฤษ
2. อาณานิคมอยู่ได้อย่างสันติสุขและสงบสุข เพราะกองทัพเรือและกองกำลังอังกฤษให้การปกป้องคุ้มครอง
3. ภาระหนี้สินที่เกิดขึ้นเพราะการทำสงครามระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศสในอเมริกาเหนือ ชาวอาณานิคมต้องร่วมรับผิดชอบโดยต้องยืมดีจายภาษีตามที่อังกฤษกำหนด
4. อังกฤษจำเป็นต้องทำไมตรีกับอินเดีย เพราะอินเดียส่วนใหญ่เป็นศัตรูกับอังกฤษ ความเป็นมิตรกับอินเดียนั้นอังกฤษมุ่งผลประโยชน์ 2 ประการคือ เพื่อบกป้องชาวอาณานิคมจากการถูกลอบโจมตีของอินเดีย และ เพื่อทำการค้าขนสัตว์กับอินเดีย

สำหรับชาวอาณานิคมแล้ว ไม่ต้องการให้อังกฤษเข้าแทรกแซงคงมีเพียงชาวอาณานิคมกลุ่มน้อยที่ต้องการให้อังกฤษแทรกแซง ได้แก่ เจ้าของไร่ทางใต้และพ่อค้าในสังคมเมือง เพราะชาวอาณานิคมสองกลุ่มดังกล่าวนี้ติดต่อกับการค้าขายกับอังกฤษ และจงรักภักดีต่อกษัตริย์อังกฤษ ชาวอาณานิคมส่วนใหญ่มองการเข้าแทรกแซงเพิ่มมากขึ้นของอังกฤษในสิบสามอาณานิคมด้วยความไม่พอใจ ด้วยเหตุผลคือ

1. อังกฤษรุกรอนสิทธิเสรีภาพของชาวอาณานิคม ชาวอาณานิคมมาตั้งมั่นในสิบสามอาณานิคมเพื่อแสวงหาเสรีภาพทั้งต้องการการมีสิทธิอื่น ๆ เช่นคนอังกฤษในหมู่เกาะอังกฤษ หากไม่ได้สิทธิที่ถูกต้องดังกล่าว ชาวอาณานิคมไม่จำเป็นต้องตอบแทนรัฐบาลอังกฤษในรูปของการจ่ายภาษี

2. รัฐบาลอังกฤษไม่เคารพในสิทธิของชาวอาณานิคม ไม่เคยอนุญาตให้ชาวอาณานิคมส่งตัวแทนสู่รัฐสภาอังกฤษ ขณะเดียวกันรัฐสภาอังกฤษได้แต่ออกกฎหมายหลายฉบับให้มีผลบังคับใช้ในอาณานิคมในรูปของการควบคุมและแสวงหาผลประโยชน์จากชาวอาณานิคม ไม่มีการจ่ายภาษีให้อังกฤษ หากไม่มีตัวแทนชาวอาณานิคมในรัฐสภาอังกฤษ (No taxation without representation)

3. รัฐบาลอังกฤษไม่ให้การปกป้องคุ้มครองชาวอาณานิคมอย่างจริงจัง ทหารอังกฤษที่ประจำการในอาณานิคมมีไว้เพื่อรักษาผลประโยชน์ด้านการค้าของอังกฤษ ทุกครั้งที่มีการปะทะระหว่างชาวอาณานิคมกับอินเดียหรือฝรั่งเศสนั้น ชาวอาณานิคมต่อสู้โดยลำพัง เป็นส่วนใหญ่

4. ชาวอาณานิคมมั่นใจว่าสามารถปกครองอาณานิคมได้โดยไม่ต้องการแทรกแซงของอังกฤษ

1.2 การแทรกแซงของอังกฤษช่วงปี 1764-1774

อังกฤษภายใต้การปกครองของพระเจ้าจอร์จที่ 3 ได้จอร์จ เกรนวิลล์เป็นนายกรัฐมนตรี (George Grenville) เกรนวิลล์มีความเชื่อว่า 13 อาณานิคมเป็นแหล่งวัตถุดิบ ตลาดรับซื้อสินค้า และแหล่งเงินตราของอังกฤษโดยแท้จริง ด้วยความคิดนี้ เกรนวิลล์ผลักดันให้รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายหลายฉบับเพื่อแสวงหาผลประโยชน์จาก 13 อาณานิคม

ในปี 1764 รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายสำคัญสองฉบับคือ กฎหมายน้ำตาล และกฎหมายเงินตรา กฎหมายทั้งสองฉบับประกาศใช้ในวันที่ 5 เมษายน 1764 กฎหมายน้ำตาล (The Sugar Act 1764)² อังกฤษมุ่งหารายได้เพิ่มเพื่อนำเงินมาบำรุงกองทัพบกและกองทัพเรืออังกฤษ ทั้งมุ่งเพื่อสกัดกั้นการลักลอบติดต่อค้าขายระหว่างชาวอาณานิคมกับสเปนและฝรั่งเศส สาธารณะสำคัญของกฎหมายน้ำตาลกำหนดเรียกเก็บภาษีอ้อย น้ำตาลและกากน้ำตาลที่นำเข้าอาณานิคม ให้อำนาจเจ้าหน้าที่อังกฤษตรวจค้นเรือสินค้า คลังสินค้าและร้านค้าของชาวอาณานิคมที่ต้องสงสัยว่ามีสินค้าลักลอบแอบซ่อนอยู่ และมีรางวัลนำจับให้แก่ผู้ให้ข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่อังกฤษ กฎหมายเงินตรา (The Currency Act 1764)³ อังกฤษมุ่งรวบรวมทองคำและเงินของชาวอาณานิคมนำกลับอังกฤษ สาธารณะสำคัญของกฎหมายเงินตรากำหนดให้ชาวอาณานิคมใช้ทองคำหรือเงินเพื่อการจ่ายภาษีและซื้อสินค้า อังกฤษแทนการจ่ายเป็นธนบัตร กฎหมายปี 1764 ทั้งสองฉบับนี้สร้างความไม่พอใจแก่ชาวอาณานิคม โดยเฉพาะกฎหมายเงินตรา เพราะชาวอาณานิคมนั้นไม่มีทองคำหรือเงินมากเพียงพอเพื่อการซื้อ

สินค้าอังกฤษ การต่อต้านของชาวอาณานิคมมีเพียงการประชุมที่บอสตันนำโดยเจมส์ โอติส (James Otis)⁴ โดยเห็นและนำเสนอแนวความคิดว่า การต้องถูกเรียกเก็บภาษีโดยไม่มีสิทธิส่งตัวแทนสู่รัฐสภาอังกฤษนั้นเป็นการไม่ถูกต้อง และได้ริเริ่มก่อตั้งคณะกรรมการเพื่อการสื่อสารส่งข่าว (The Committee of Correspondence) มุ่งจัดหมายติดต่อรายงานข่าวความเคลื่อนไหวของชาวอาณานิคม การกระทำของอังกฤษ และการรุกรานของอินเดียให้มวลสมาชิกได้รับรู้

ในปี 1765 รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายสำคัญสองฉบับคือ กฎหมายอากรแสตมป์และกฎหมายเลี้ยงดูทหารอังกฤษ กฎหมายอากรแสตมป์ (The Stamp Act 1765)⁵ รัฐสภาอังกฤษประกาศมีผลบังคับใช้ในวันที่ 22 มีนาคม 1765 เพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ชาวอังกฤษ เงินนี้มุ่งนำมาทำนุบำรุงกองทัพเรืออังกฤษ สารสำคัญของกฎหมายอากรแสตมป์กำหนดให้ชาวอาณานิคมต้องติดอากรแสตมป์ของอังกฤษในกิจการและสินค้าทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ หนังสือ ประกาศ นียบัตร เอกสารสำคัญทางราชการ และสินค้าทุกชนิด กฎหมายเลี้ยงดูทหารอังกฤษ (The Quartering Act 1765)⁶ รัฐสภาอังกฤษประกาศมีผลบังคับใช้ในวันที่ 24 มีนาคม 1765 เพื่อต้องการควบคุมชาวอาณานิคม และการค้าของชาวอาณานิคมอย่างใกล้ชิด สารสำคัญของกฎหมายเลี้ยงดูทหารอังกฤษกำหนดส่งทหารอังกฤษเข้าประจำการในอาณานิคมและให้ชาวอาณานิคมจัดหาที่พักพร้อมอาหารแก่ทหารอังกฤษ กฎหมายปี 1765 ทั้งสองฉบับนี้สร้างความไม่พอใจให้แก่ชาวอาณานิคมอย่างมาก การต่อต้านอย่างเปิดเผยเริ่มเมื่อ มีการประกาศกฎหมายอากรแสตมป์⁷ ชาวอาณานิคมคิดว่าเป็นการไม่ยุติธรรมที่ต้องเสียเงินเพื่อซื้ออากรแสตมป์อังกฤษมาติดเอกสารและสินค้าแทบทุกชนิด มีการรวมตัวที่สภานิวยอร์คในเดือนตุลาคม 1765 ด้วยเรื่องกฎหมายอากรแสตมป์ (A Stamp Act Congress) มติของการประชุมคืออุทธรณ์ต่อพระเจ้าจอร์จที่ 3 ให้ยกเลิกกฎหมายอากรแสตมป์ ทั้งได้อ้างถึงสิทธิที่ชาวอาณานิคมควรจะต้องได้รับ เช่นสิทธิของคนอังกฤษในประเทศอังกฤษ ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นพ้องต้องกันว่าผู้มีอำนาจเรียกเก็บภาษีคือสภาอาณานิคม รัฐสภาอังกฤษจะมีอำนาจเรียกเก็บภาษีจากอาณานิคมต่อเมื่อต้องยอมให้มีตัวแทนชาวอาณานิคมในรัฐสภาอังกฤษ แพทริก เฮนรี (Patrick Henry) สมาชิกในสภาอาณานิคมเวอร์จิเนียแสดงความคิดเห็นว่า การเรียกเก็บภาษีโดยชาวอาณานิคมไม่มีสิทธิส่งตัวแทนสู่รัฐสภาอังกฤษเป็นการแสดงเด่นชัดว่าอังกฤษข่มขู่และริดรอนสิทธิชาวอาณานิคม ชาวอาณานิคมหัวรุนแรงได้รวมตัวภายใต้ชื่อว่า

"บุตรแห่งเสรีภาพ (Sons of Liberty)" ปฏิบัติการก่อความวุ่นวายในรูปของการเผาอาคาร แสตมป์อย่างเปิดเผยและทำร้ายชาวอาณานิคมที่จงรักภักดีต่ออังกฤษ พ่อค้าที่นิวยอร์ก บอสตัน และ ฟิลาเดลเฟีย รวมกันลงนามไม่สั่งซื้อสินค้าอังกฤษ การต่อต้านของพ่อค้าชาวอาณานิคมทำให้การค้าของอังกฤษซบเซา พ่อค้าอังกฤษตกใจเรียกร้องให้รัฐสภาอังกฤษยกเลิกกฎหมายอากรแสตมป์ ผลคือในวันที่ 18 มีนาคม 1766 รัฐสภาอังกฤษประกาศยกเลิกกฎหมายอากรแสตมป์ 1765 จอร์จ เกรนวิลล์ ถูกปลดออกจากตำแหน่ง ลอร์ด ร็อกคิงแฮม (Lord Rockingham) เข้าดำรงตำแหน่ง นายกรัฐมนตรีอังกฤษแทน

ในปี 1766 ในวันที่ 18 มีนาคม 1766 ภายหลังจากที่รัฐสภาอังกฤษประกาศยกเลิกกฎหมายอากรแสตมป์ 1765 รัฐสภาอังกฤษได้ออกกฎหมายยืนยันอำนาจ (The Declaratory Act 1766)⁸ มีผลบังคับใช้ในวันอาณานิคม ยืนยันการมีอำนาจของรัฐสภาอังกฤษเหนือ 13 อาณานิคม เพื่อดำเนินการและแก้ไขปัญหาใด ๆ ที่เกิดขึ้นให้หมดไป ชาวอาณานิคมแม้จะไม่พอใจกฎหมายปี 1766 แต่ก็ได้ทำการต่อต้านรุนแรงเปิดเผยแต่อย่างใด

ปลายปี 1766 วิลเลียม พิตท์ (William Pitt "the Elder") ได้รับเลือกเป็น นายกรัฐมนตรีอังกฤษ โดยมีชาลส์ ทาวน์เซิน (Charles Townshend) เป็นรัฐมนตรีกระทรวง การคลัง เพื่อเป็นการหารายได้เพิ่มให้แก่รัฐบาลอังกฤษ ทาวน์เซินผลักดันให้รัฐสภาออกกฎหมาย ทาวน์เซิน (The Townshend Acts 1767)⁹ มีผลบังคับใช้ในวันที่ 29 มิถุนายน 1767 มุ่งเพื่อ หารายได้ให้แก่รัฐบาลอังกฤษและควบคุมชาวอาณานิคมอย่างใกล้ชิดสาระสำคัญของกฎหมาย ทาวน์เซิน กำหนดเรียกเก็บภาษีสินค้าจำเป็นที่นำเข้าอาณานิคมได้แก่ ชา กระดาษ แก้ว สีและ ตะกั่ว เงินที่ได้จากการเรียกเก็บนี้จะนำจ่ายแก่ข้าหลวงอังกฤษและเจ้าหน้าที่อังกฤษที่ประจำใน อาณานิคม เพื่อให้คณะบุคคลเหล่านี้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพให้รัฐบาลอังกฤษ ให้เจ้าหน้าที่ อังกฤษมีอำนาจหรือหมายตรวจค้น (writs of assistance) บ้าน ร้านค้า คลังสินค้า เรือสินค้า ของชาวอาณานิคมที่คิดว่ามีสินค้าหนีภาษีเก็บซ่อนอยู่ กฎหมายทาวน์เซินสร้างความไม่พอใจและ โกรธแค้นอย่างมากแก่ชาวอาณานิคม ท่าที่ต่อต้านของชาวอาณานิคมปรากฏเด่นชัดเปิดเผยเริ่มด้วย ชาวอาณานิคมที่บอสตันประกาศไม่ซื้อสินค้าอังกฤษ ต่อมาการไม่ซื้อสินค้าได้ระบอบไปในอาณานิคมอื่น ๆ ซามเวล อาตัมส์ สมาชิกของสภามิสซาชูเซต รื้อฟื้นการก่อตั้งคณะกรรมการเพื่อการ สื่อสารส่งข่าว (The Committee of Correspondence) ซึ่งเจมส์ โอติส ได้วางไว้ครั้งปี

1764 โดยส่งจดหมายไปยังสภาอาณานิคมอื่น ๆ ให้ต่อต้านกฎหมายทาวน์เซนและไม้ซ้อสินค้าอังกฤษ ผลคือสภาอาณานิคมนิวแฮมป์เชอร์ นิวเจอร์ซีย์ นิวยอร์ก คอนเนคติกัต และเวอร์จิเนียให้การร่วมมือเป็นกลุ่มแรก หลังจากนั้นได้ขยายไปในทุกอาณานิคม

มกราคม 1770 ลอร์ด เฟรเดอริค นอร์ธ (Lord Frederick North) เป็นนายกรัฐมนตรีอังกฤษ เพราะความไม่พอใจโกรธแค้นอังกฤษที่รัตนอนลัทธิเสรีภาพของชาวอาณานิคมเป็นผลทำให้เกิดการปะทะสังหารหมู่ที่บอสตันในวันที่ 5 มีนาคม 1770 (The Boston Massacre 1770)¹⁰ เหตุนี้เนื่องมาจากเด็กหนุ่มชาวอาณานิคมบอสตันปาหิมะใส่ทหารอังกฤษเพื่อความขบขัน แต่ทหารอังกฤษคิดว่าเป็นการลอบทำร้ายจึงเรียกเพื่อนทหารอังกฤษให้ช่วยเหลือ นายทหารอังกฤษร้อยเอกเพรสตัน (Thomas Preston) ตะโกนสั่งระงับเหตุ แต่กลุ่มทหารอังกฤษคิดว่าสิ่งยิ่ง ผลคือชาวอาณานิคมตาย 5 คน บาดเจ็บ 3 คน การสังหารหมู่ที่บอสตัน 1770 นับเป็นครั้งแรกที่มีการนองเลือดระหว่างชาวอาณานิคมกับกองกำลังอังกฤษ มีบางคนคิดว่าเหตุการณ์ครั้งนี้เป็นการเริ่มต้นเพื่อสงครามเอกราช ซามวล อาตัมส์ นำการเรียกร้องให้กองกำลังอังกฤษถอนออกจากบอสตัน และเป็นกำลังสำคัญรายงานความเป็นไปของเหตุการณ์สังหารหมู่ที่บอสตันแก่อาณานิคมอื่น ๆ ได้รู้ มีผลทำให้ชาวอาณานิคมเพิ่มความเกลียดชังรัฐบาลอังกฤษและเจ้าหน้าที่อังกฤษในอาณานิคมเพิ่มมากขึ้น เพราะกฎหมายทาวน์เซนปี 1767 มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจการค้าของอังกฤษและอังกฤษมุ่งฟื้นฟูความสัมพันธ์อันดีกับชาวอาณานิคมตั้งแต่วันที่ 12 เมษายน 1770 รัฐสภาอังกฤษประกาศยกเลิกกฎหมายทาวน์เซนปี 1767 และประกาศใช้กฎหมายใบชา (The Tea Act 1770) กำหนดเรียกเก็บภาษีใบชาเพียงอย่างเดียวที่นำเข้าอาณานิคมเพื่อเป็นการประกาศคงอำนาจของอังกฤษเหนืออาณานิคม ผลคือทุกอาณานิคมนำเข้าสินค้าอังกฤษและลักลอบซื้อใบชาของดัตช์เพื่อเลี่ยงการจ่ายภาษีนำเข้าให้อังกฤษ ยกเว้นบอสตันซึ่งเป็นศูนย์กลางการค้าขายใบชา ไม่มีการซื้อขายใบชาอย่างเด็ดขาดทั้งกับดัตช์และอังกฤษ

ในปี 1773 เพราะการขายใบชาของอังกฤษแก่ชาวอาณานิคมชงักมาตั้งแต่ปี 1767 เป็นผลให้บริษัทบริติชอีสต์ อินเดีย (The British East India Company) พ้อค้าใบชาอังกฤษรายใหญ่เรียกร้องให้รัฐบาลอังกฤษช่วยเหลือเป็นการเร่งด่วน ผลคือในวันที่ 10 พฤษภาคม 1773 รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายใบชา (The Tea Act 1773)¹¹ กำหนดให้บริษัทอังกฤษนี้นำเข้าใบชาโดยไม่ต้องเสียภาษีนำเข้า อันจะมีผลทำให้ใบชาของบริษัทถูกกว่าใบชาของพ่อค้ารายอื่น ๆ

ที่นำใบชาจำหน่ายในอาณานิคม อังกฤษหวังว่าพ่อค้าและชาวอาณานิคมที่เคยซื้อใบชาของดีจะซื้อ
ซื้อใบชาของอังกฤษ รัฐบาลอังกฤษมุ่งใช้กฎหมายใบชา 1773 กำจัดพ่อค้าใบชาดีออกจากอาณ
านิคมทั้งมุ่งผูกขาดการค้าและควบคุมราคาใบชาในอาณานิคมในอนาคต การต่อต้านกฎหมายใบชา
1773 เริ่มมีในบอสตัน ฟิลาเดลเฟียและนิวยอร์ก ไม่มีพ่อค้าอาณานิคมรายใดซื้อใบชาอังกฤษ เรือ
ใบชาอังกฤษขายใบชาไม่ได้และต้องออกจากท่าเรืออาณานิคม ความตึงเครียดที่ความรุนแรงขึ้น
เป็นลำดับแต่ไม่มีการปะทะใด ๆ เกิดขึ้น 27 พฤศจิกายน 1773 เรือใบชาอังกฤษชื่อ ดาทเมาธ
(Dartmouth) เข้าเทียบท่าบอสตัน ชาวบอสตันประชุมยืนยันไม่ซื้อใบชาอังกฤษ ขณะเดียวกันเรือ
ใบชาคงทอดสมอไม่ก่อนนอกจากท่า 16 ธันวาคม 1773 ชาวอาณานิคมบอสตันปลอมเป็นอินเดียน
เผ่าโมฮอค (Mohawk) ลอบขึ้นเรือดาทเมาธและโยนใบชา 342 ทีบลงน้ำ เหตุการณ์นี้รู้จักใน
นามงานเลี้ยงน้ำชาบอสตัน (The Boston Tea Party 1773)¹²

เหตุการณ์ในวันที่ 16 ธันวาคม 1773 นอกจากบริษัทใบชาอังกฤษจะสูญเสียใบชา
342 ทีบแล้ว กษัตริย์และรัฐสภาอังกฤษตกใจมากกับเหตุการณ์ครั้งนี้ รัฐบาลอังกฤษมองการกระทำ
ของชาวอาณานิคมบอสตันว่าท้าทายรัฐบาลอังกฤษ ชาวอาณานิคมบอสตันต้องถูกลงโทษอย่างหนัก
เพื่อไม่ให้อาณานิคมอื่น ๆ เอาเป็นเยี่ยงอย่าง ผลคือในช่วงวันที่ 31 มีนาคม ถึง 2 มิถุนายน 1774
รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายลงโทษ (The Coercive Acts or The Intolerable Acts
1774)¹³ มุ่งลงโทษชาวอาณานิคม แมสซาชูเซตอย่างรุนแรง ประกอบด้วย 5 ฉบับย่อยคือ

1. กฎหมายปิดท่าเรือบอสตัน (The Boston Port Bill) ห้ามการใช้ท่าเรือ
ของบอสตันจนกว่าบริษัทใบชาอังกฤษจะได้รับเงินชดเชยค่าเสียหายใบชา
2. กฎหมายลงโทษผู้ต่อต้านการปกครองอังกฤษ (The Administration of
Justice Act) กำหนดว่าชาวอาณานิคมคนใดที่ต่อต้านการปกครองของอังกฤษต้องถูกนำตัวมา
พิจารณาคดีที่อังกฤษ ส่วนใหญ่ผลของการพิพากษาคือประหารชีวิต
3. กฎหมายการปกครองในแมสซาชูเซต (The Massachusetts Government
Act) กำหนดเพิ่มอำนาจแก่เจ้าหน้าที่อังกฤษในแมสซาชูเซตและลดบทบาทของเจ้าหน้าที่ชาวอาณ
านิคม พระเจ้าจอร์จที่ 3 จัดส่งนายพลโทมัส เกจส์ (Thomas Gages) มาเป็นข้าหลวงอังกฤษ
ประจำแมสซาชูเซตพร้อมกองกำลังทหารอังกฤษเพื่อรักษาความสงบในแมสซาชูเซต การประชุม
สภาอาณานิคมแมสซาชูเซตต้องได้รับอนุญาตจากข้าหลวงและต้องมีเจ้าหน้าที่อังกฤษร่วมในการประชุม

4. กฎหมายเลี้ยงดูทหารอังกฤษ (The New Quartering Act) อังกฤษสั่งทหารเพิ่มเข้าประจำการในทิวอาณานิคม โดยชาวอาณานิคมต้องให้การดูแลทหารอังกฤษในเรื่องที่พักอาศัยและอาหาร

5. กฎหมายควีเบก (The Quebec Act) กำหนดขยายพรมแดนแคนาดาทางตอนใต้ลงมาถึงลุ่มน้ำโอไฮโอ อันเป็นการตัดสิทธิ์การอ้างยึดครองที่ดินแดนตะวันตกของแมสซาชูเซต เวอร์จิเนีย และคอนเนคติกัต ศูนย์กลางการปกครองของอังกฤษในอเมริกาเหนืออยู่ที่แคนาดา อังกฤษให้การยอมรับในคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิกของชาวอาณานิคมเชื้อสายฝรั่งเศสในแคนาดา ทั้งให้สิทธิพิเศษแก่คนเชื้อสายฝรั่งเศส ในการเผยแพร่ศาสนาโรมันคาทอลิก และเข้าครอบครองดินแดนหุบเขาโอไฮโอ อันหมายความว่าหากชาวอาณานิคมอังกฤษอยากเข้าตั้งมั่นในดินแดนหุบเขาโอไฮโอก็จะต้องยอมตนอยู่ภายใต้การควบคุมของคนเชื้อสายฝรั่งเศส กฎหมายนี้สร้างความขมขื่นแก่ชาวอาณานิคมมาก

1.3 การประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่หนึ่งปี 1774¹⁴

เพราะขมขื่นมากกับกฎหมายลงโทษปี 1774 ทำให้ตัวแทนจาก 12 อาณานิคม (ยกเว้นจอร์เจีย) จำนวน 55 คน มาประชุมกันที่เมืองฟิลาเดลเฟีย ในวันที่ 5 กันยายน 1774 เรียกการประชุมครั้งนี้ว่า การประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่หนึ่ง (The First Continental Congress 1774) เพื่อหาแนวทางดำเนินการกับอังกฤษให้ยกเลิกกฎหมายลงโทษปี 1774 มติของการประชุมคือตำหนิการปกครองของรัฐบาลอังกฤษที่เข้าแทรกแซงและริดรอนสิทธิเสรีภาพของชาวอาณานิคมนับจากปี 1763 เป็นต้นมา คงการยื่นขั้้นไม้ชื่อและไม้บริโกลันค้ำอังกฤษ อุตริร์ดต่อ กษัตริย์อังกฤษให้ยกเลิกกฎหมายลงโทษปี 1774 และจะมีการประชุมสภาแห่งทวีปอีกในวันที่ 10 พฤษภาคม 1775 หากอังกฤษยังคงบังคับใช้กฎหมายลงโทษปี 1774 จากมติการประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่หนึ่งปี 1774 จะเห็นได้ว่าชาวอาณานิคมคงคิดยอมตนอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ความคิดเพื่อการประกาศเอกราช แยกตัวออกจากการปกครองของอังกฤษยังไม่ปรากฏเด่นชัด

ทำที่รัฐบาลอังกฤษแสดงต่อชาวอาณานิคมในปลายปี 1774 คือคงบังคับใช้กฎหมายลงโทษปี 1774 รัฐบาลอังกฤษวางแผนขยี้ชาวอาณานิคมที่ก่อกบฏโดยจัดทหารอังกฤษและเรือรบเพิ่มจำนวนเข้าประจำการในอาณานิคม กำหนดให้ศูนย์บัญชาการปราบปรามของอังกฤษอยู่ที่บอสตัน ภายใต้การนำของนายพลโทมัส เกจส์ ยังความไม่พอใจแก่ชาวอาณานิคมอย่างมาก เพื่อเตรียม

รับกองกำลังอังกฤษ ชาวอาณานิคมชายในแมสซาชูเซตได้รวมตัวก่อตั้งกองอาสา (Military Company) ฝึกยุทธวิธีในการรบและการใช้อาวุธพร้อมปฏิบัติการสู้รบได้ทันที และเรียกตนเองว่า มินิทเมน (Minutemen)

2. สงครามปฏิวัติ 1775-1781

2.1 จุดระเบิดของสงครามปฏิวัติ - การปะทะที่เล็กซิงตัน 1775¹⁵

เมษายน 1775 นายพลโทมัส เจจส์ได้รับแจ้งจากสายลับคือจอห์น ฮาว (John Howe) ว่าคลังอาวุธของชาวอาณานิคมอยู่ที่เมืองคอนคอร์ด (Concord) ค่ำของวันที่ 18 เมษายน 1775 นายพลเจจส์ กำหนดเคลื่อนทหาร 700 คนออกจากบอสตันข้ามแม่น้ำชาลส์ (Charles River) มุ่งสู่คอนคอร์ด สายของชาวอาณานิคมในกองกำลังอังกฤษส่งสัญญาณเคลื่อนกองกำลังอังกฤษให้หน่วยรักษาความปลอดภัยของชาวอาณานิคม (Committee of Safety) ได้รู้ พล รีเวีย (Paul Revere) และพวกอีกสามคนเร่งควมม้าแจ้งข่าวแก่มินิทเมนในรัศมี 40 ไมล์ เข้าตรู่ของวันที่ 19 เมษายน 1775 กองกำลังอังกฤษเคลื่อนมาถึงเมืองเล็กซิงตัน ซึ่งเป็นเมืองผ่านก่อนถึงเมืองคอนคอร์ด มินิทเมน 77 รับกองกำลังอังกฤษ ผลการปะทะคือ มินิทเมนตาย 8 คน บาดเจ็บ 10 คน หลังจากนั้นกองกำลังอังกฤษมุ่งต่อไปยังเมืองคอนคอร์ดยึดอาวุธที่มีอยู่ได้สำเร็จ ตลอดทางที่เคลื่อนกองกำลังอังกฤษกลับจากคอนคอร์ดสู่บอสตัน ต้องผ่านกองกำลังอาสาชาวอาณานิคมที่คอยดักรุมทำร้าย การปะทะที่เล็กซิงตันในวันที่ 19 เมษายน 1775 เป็นการปะทะครั้งแรกระหว่างกองกำลังอังกฤษกับกองอาสาชาวอาณานิคม นับเป็นจุดระเบิดของสงครามปฏิวัติ

2.2 เหตุการณ์สำคัญในวันที่ 10 พฤษภาคม 1775¹⁶

ในวันที่ 10 พฤษภาคม 1775 มีเหตุการณ์สำคัญสองเรื่องในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา เรื่องแรกคือชาวอาณานิคมสามารถยึดคลังอาวุธของอังกฤษที่บ้อมทีคอนเดโรกาได้สำเร็จ และ เรื่องที่สองคือการประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่สอง

1. ชาวอาณานิคมสามารถยึดคลังอาวุธของอังกฤษที่บ้อมทีคอนเดโรกา (Ticonderoga) ในแคนาดาได้ในวันที่ 10 พฤษภาคม 1775 เพราะอังกฤษยึดคลังอาวุธของชาวอาณานิคมที่คอนคอร์ดได้ในวันที่ 19 เมษายน 1775 ทำให้มินิทเมนขาดแคลนอาวุธ ทั้งขวัญกำลังใจของชาวอาณานิคมเสียไปอย่างมาก เพื่อหาอาวุธเพิ่มเติมให้แก่กองอาสา ภายใต้งานนำของอาร์โนลด์ และแอลแลน (Benedict Arnold and Ethan Allan) นำกองกำลังชายฉกรรจ์

ชาวอาณานิคมเมืองเวอร์มอนต์ จำนวน 80 คน เรียกตนเองว่า กรีน เมานเทิน บอยส์ (Green Mountain Boys) เข้ายึดป้อมที่คอนเคโรกาบนทะเลสาบของแบลงไค์สำเร็จ อาวุธอังกฤษ จำนวนมากมายถูกส่งลำเลียงให้แก่อองกำลังอาสาที่บอสตัน

2. การประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่สอง ในวันที่ 10 พฤษภาคม 1775 มีขึ้นที่ พิลลาเดเลีย มติในที่ประชุมกำหนดเห็นชอบเพื่อการแยกตัวออกจากการปกครองของอังกฤษ โดย 13 อาณานิคมจะรวมตัวเป็นสมาพันธ์อาณานิคม (The Confederated Colonies) มีสาส์นถึง ชาวอาณานิคมทั้ง เชื้อสายอังกฤษและ เชื้อสายฝรั่งเศสในแคนาดาที่อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ให้เข้าร่วมเป็นกำลังส่วนหนึ่งของสมาพันธ์อาณานิคม กำหนดจัดตั้งกองกำลังแห่งทวีป (The Continental Army) โดยมีจอร์จ วอชิงตัน (George Washington) เป็นผู้บัญชาการกองกำลัง ทหารเริ่มแรกในกองกำลังแห่งทวีปเป็นชาวอาณานิคมจากเพนซิลวาเนีย แมริแลนด์ และ เวอร์จิเนีย และรวบรวมเงิน \$2 ล้านจาก 12 อาณานิคม (ขาดจอร์เจีย) เพื่อการก่อตั้งกองกำลังแห่งทวีปนี้

2.3 อังกฤษชนะในการปะทะที่บันเกอร์ ฮิลล์¹⁷

ภายหลังก่อตั้งกองกำลังแห่งทวีป มีชาวอาณานิคมอาสาสมัครมากมายพลัดเปลี่ยนกัน เข้าประจำการในกองกำลังภายใต้การนำของวอชิงตัน สำหรับนายพลโทมัส เกจส์ซึ่งคุมกองกำลัง อังกฤษที่บอสตันรู้ดีว่ากองกำลังอังกฤษต้องรับภาระศึกหนัก ขณะเดียวกันเสบียงอาหารเริ่มลดน้อยลง การหาเสบียงเพิ่มเป็นไปอย่างยากลำบาก เพราะทหารอังกฤษมักถูกพวกมินิทเมนลอบทำร้าย ด้วยวิธีซุ่มโจมตีแบบอินเดีย มิถุนายน 1775 นายพลโทมัส เกจส์ได้รับรายงานจากสายลับว่า พวกมินิทเมนกำลังขุดสนามเพลาะที่บันเกอร์ ฮิลล์ (Bunker Hill) ซึ่งเป็นเนินเขาสูงเดี่ยว ๆ ใน คาร์โรไลนาใต้อันจะมีผลทำให้มินิทเมนสามารถเล็งยิงเรือรบอังกฤษที่เข้าทอดสมอที่เมืองซาลส์ตัน เพื่อส่งเสบียงและกองกำลังสมทบในอเมริกาเหนือได้โดยง่าย

การปราบปรามมีโดยนายพลโทมัส เกจส์ ส่งกองกำลังอังกฤษภายใต้การนำของ นายพลวิลเลียม ฮาว (William Howe) มุ่งสู่บันเกอร์ ฮิลล์ การปะทะในวันที่ 17 พฤษภาคม 1775 มินิทเมนให้การต่อต้านอย่างแข็งขัน ผลการปะทะปรากฏว่าอังกฤษชนะยึดบันเกอร์ ฮิลล์ได้แต่ต้อง เสียกองกำลังอังกฤษเป็นจำนวนมาก ในการรบครั้งนี้ รัฐบาลอังกฤษตกใจมากเมื่อได้รับแจ้งการ ต่อต้านอย่างแข็งขันของมินิทเมน ทั้งส่งกองเรือรบอังกฤษปิดล้อมชายฝั่งและท่าเรือของ 13 อาณานิคม เพราะไม่ต้องการให้ชาวอาณานิคมติดต่อกับประเทศอื่นในทางยุโรปได้ รัฐบาลอังกฤษมอง

การกระทำครั้งนี้ว่าชาวอาณานิคมมีเจตนาต่อการกบฏต่ออังกฤษ และเพื่อการปราบปรามชาวอาณานิคมอย่างจริงจังจึงรัฐบาลอังกฤษจ้างทหารเยอรมันเรียก เฮสเซียน (Hessians) เข้าประจำการในกองกำลังอังกฤษในอาณานิคม การจ้างเฮสเซียนมาปราบปรามชาวอาณานิคม และการที่เจ้าหน้าที่อังกฤษในอาณานิคมชักชวนอินเดียชนให้ลอบทำร้าย โจมตีชาวอาณานิคมชายแดน เป็นเหตุทำให้ชาวอาณานิคมหมดศรัทธา ทำลายความรู้สึกจงรักภักดีที่ชาวอาณานิคมมีต่อกษัตริย์อังกฤษ ไม่ชอบวิธีการปกครองของอังกฤษ กล้าตัดสินใจแยกตัวออกจากอำนาจอังกฤษ และเรียกร้องเอกราชอย่างเปิดเผยในเวลาต่อมา

ที่ชาวอาณานิคมต่อการปราชัยที่บันเกอร์ ฮิว¹⁸ ในช่วงเดือนกรกฎาคม 1775 สภาอาณานิคมได้อุทธรณ์ต่อพระเจ้าจอร์จที่ 3 ให้นำยุติการปราบปรามชาวอาณานิคมด้วยกองกำลังทหารอังกฤษ คำอุทธรณ์นี้สภาอาณานิคมได้รับคำตอบในเดือนพฤศจิกายน 1775 จากพระเจ้าจอร์จที่ 3 ว่าอังกฤษจะคงปราบปรามต่อไปเพราะชาวอาณานิคมมีเจตนาต่อการกบฏต่ออังกฤษ นอกจากนี้สภาอาณานิคมมีมติจะรับความช่วยเหลือจากชาติทางยุโรปเพื่อต่อต้านอำนาจอังกฤษทั้งนี้ชาวอาณานิคมมั่นใจว่าจะได้รับความช่วยเหลือด้านอาวุธและกองกำลังจากฝรั่งเศส สเปน เนเธอร์แลนด์ และคนเชื้อสายฝรั่งเศสในแคนาดา หากได้รับการปฏิเสธนั้นย่อมหมายความว่าชาวอาณานิคมต้องต่อสู้กับอังกฤษโดยลำพัง แต่ในเดือนธันวาคม 1775 มีเพียงตัวแทนรัฐบาลฝรั่งเศสได้เข้าพบตัวแทนชาวอาณานิคมในสภาอาณานิคมยืนยันว่าฝรั่งเศสยังคงสนใจทำการค้ากับอาณานิคมและอาจให้ความช่วยเหลือด้านการทหารเพื่อต่อต้านอำนาจอังกฤษ ยังผลสร้างความดีใจอย่างมากกับชาวอาณานิคม

2.4 วอชิงตันขับไล่กองกำลังอังกฤษออกจากบอสตันในเดือนสิงหาคม 1776¹⁹

วอชิงตันรู้ดีว่าการมีชัยชนะเหนือกองกำลังอังกฤษในช่วงระยะสั้นนั้นเป็นการยาก เพราะมินิแทมนานกองกำลังแห่งทวีปแปซิฟิกเปลี่ยนการเข้าประจำการเพียงช่วงสั้น ๆ แล้วก็ถอนตัวออกไปประกอบอาชีพในอาณานิคมของตน สงครามจำเป็นต้องยืดเยื้ออีกนาน ในช่วงฤดูหนาวปี 1775-1776 กองบัญชาการรบอังกฤษตั้งอยู่ที่บอสตัน ภายใต้การนำของนายพลวิลเลียม ฮาวเวิร์ดและกำลังใจของชาวอาณานิคมดีขึ้นอย่างมากในเดือนมีนาคม 1776 เมื่อได้ทราบข่าวว่าฝรั่งเศสและสเปนยินดีให้การช่วยเหลืออย่างลับแก่กองกำลังแห่งทวีป และวอชิงตันเองมั่นใจในความพร้อมทั้งด้านกำลังและอาวุธของกองกำลังแห่งทวีปได้สั่งบุยกอร์ดอร์เชสเตอร์ เฮลล์ (Dorchester

Heights) ซึ่งเป็นเนินเขาสูงเล็กสามารถมองเห็นท่าเรือบอสตัน การชุกชุมของเปลวไฟและติดตั้งปืนใหญ่เร่งดำเนินการ สิงหาคม 1776 วอชิงตันสั่งยิงเรือรบอังกฤษในท่าเรือบอสตันเป็นผลให้นายพลวิลเลียม ฮาว พร้อมกองกำลังอังกฤษจำนวนสองหมื่นคนถอยหนีทั้งสัมภาระของใช้มากมายไว้ที่บอสตัน มุ่งสู่นิวยอร์คมาขึ้นบกที่เกาะสเตาเทน (Staten Island) การถอยกำลังของอังกฤษย่อมหมายความว่าสงครามปฏิวัติได้เคลื่อนจากอาณานิคมตอนเหนือสู่อานานิคมตอนกลางและตอนใต้ นับแต่นั้นต่อไป สรุปลได้ว่า การรบในปี 1776 ชัยชนะ เป็นกองกำลังแห่งทวีป ชั่วคราวและกำลังใจของชาวอาณานิคมตี

3. ประกาศเอกราชปี 1776

3.1 เอกสารสำคัญที่ช่วยชาวอาณานิคมในการตัดสินใจประกาศเอกราช คือ สามัญสำนึก²⁰ ในวันที่ 10 มกราคม 1776 บทความของโทมัส เพน (Thomas Paine) ชื่อสามัญสำนึก (Common Sense) ถูกพิมพ์ออกจำหน่าย สามัญสำนึก มีส่วนอย่างมากในอันช่วยให้ชาวอาณานิคมกล้าตัดสินใจเพื่อดำเนินการให้ได้มาซึ่งเอกราชโดยแท้จริง โทมัส เพนเป็นชาวอังกฤษมาอเมริกาในปี 1774 เพื่อแสวงหาเสรีภาพ ภายในสามัญสำนึก กล่าวว่า เป็นความจริงที่แผ่นดินใหญ่เช่นอเมริกาจะถูกปกครองโดยอังกฤษซึ่งเป็นเกาะเล็ก ๆ อีกซีกหนึ่งของมหาสมุทรแอตแลนติก 13 อาณานิคมเกิดและเติบโตโดยชาวอาณานิคมที่ล้วนแสวงหาเสรีภาพ เสรีภาพที่แท้จริงจะเกิดต่อเมื่อ 13 อาณานิคมแยกตัวออกจากการปกครองของอังกฤษก่อตั้งเป็นประเทศและสร้างประเทศใหม่ที่เป็นบ้านของผู้รักเสรีภาพโดยแท้จริง

3.2 การร่างคำประกาศเอกราช²¹ เหตุเพราะไม่พอใจและโกรธในการกระทำของอังกฤษ และข้อความใน สามัญสำนึก ผลักดันให้ชาวอาณานิคมเห็นควรในการร่างคำประกาศเอกราช โดยมีโทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) เป็นผู้นำในการดำเนินการ ความคิดเพื่อการประกาศเอกราชนี้เริ่มมีขึ้นในการประชุมสภาอาณานิคม ครั้งที่ 7 มิถุนายน 1776 ริชาร์ด เฮนรี่ ลี (Richard Henry Lee) จากเวอร์จิเนียได้นำเสนอต่อสภาอาณานิคมว่าต้องดำเนินการให้สมาพันธ์อาณานิคมมีเสรีภาพ และเอกราชโดยแท้จริงตามมติสภาแห่งทวีป ครั้งที่สองของปี 1775 ที่ได้กำหนดไว้ อันมีผลทำให้นวันที่ 11 มิถุนายน 1776 สภาอาณานิคมได้จัดตั้งคณะกรรมการร่างคำประกาศเอกราช (The Declaration of Independence) ประกอบด้วยเบนจามิน

แฟรงกลิน (Benjamin Franklin) จากเพนซิลวาเนีย จอห์น อาดัมส์ (John Adams) จากแมสซาชูเซต โรเจอร์ เชอร์แมน (Roger Sherman) จากคอนเนตทิคัต ฟิลิป ลิฟิงสตัน (Philip Livingston) จากนิวยอร์ก และโทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) คำประกาศเอกราชซึ่งเขียนโดย โทมัส เจฟเฟอร์สัน นำเสนอต่อสภาอาณานิคมครั้งแรกเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 1776 และจากการได้ปรับปรุงแก้ไขเป็นผลให้ในวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 สภาอาณานิคมให้การยอมรับในคำประกาศเอกราช 13 อาณานิคมแยกตัวออกจากการปกครองของอังกฤษก่อตั้งเป็นประเทศที่สมบูรณ์ ข้อความในคำประกาศเอกราชไม่ยาวและไม่ยากเกินใบที่จะเข้าใจในครั้งแรกกำหนดพื้นฐานการปกครอง ในส่วนที่สองกำหนดชี้แจงความไม่พอใจที่ชาวอาณานิคมมีต่อกษัตริย์และรัฐบาลอังกฤษและจบลงด้วยอาณานิคมมีอิสระและเอกราชโดยแท้จริง จอห์น แฮนค็อก (John Hancock) ลงนามเป็นคนแรกในฐานะประธานในการประชุม หลังจากนั้นตัวแทนจากอาณานิคมอื่น ๆ ได้ลงนาม คำประกาศเอกราชถูกอ่านแจ้งอย่างเป็นทางการที่ฟิลาเดลเฟีย ในวันที่ 8 กรกฎาคม 1776

3.3 ท่าทีของคนอเมริกันต่อการประกาศเอกราช

คำประกาศเอกราชทำให้คนอเมริกันแบ่งแยกออกเป็น 2 กลุ่ม

1. พวกเขาเห็นด้วยกับการประกาศเอกราช หรือพวกรักชาติ (Patriots or Whigs) พวกนี้ชื่นชมยินดีกับการประกาศเอกราช เฉลิมฉลองและร่าเริง เป็นประชากรส่วนใหญ่ของอเมริกา
2. พวกเขาไม่เห็นด้วยกับการประกาศเอกราช หรือพวกจงรักภักดีต่ออังกฤษ (Loyalists or Tories) ได้แก่ เจ้าของไร่ทางใต้และพ่อค้ารายใหญ่ในสังคมเมือง พวกนี้เก็บตัวเงียบที่บ้าน เพราะไม่แน่ใจว่ารัฐบาลที่จะจัดตั้งขึ้นใหม่จะดีหรือไม่ และรู้ดีว่านับแต่ไปกรมีพิพาทระหว่างคนอเมริกากับรัฐบาลอังกฤษไม่อาจยุติได้โดยสันติวิธี

4. อเมริกามีชัยชนะในสงครามปฏิวัติ

4.1 อเมริกานะในการรบในดินแดนตอนกลาง (176-1778)

การปะทะอย่าง เป็นทางการระหว่างกองกำลังอังกฤษกับกองกำลังอเมริกันในสงครามปฏิวัติมีขึ้นภายหลังการประกาศเอกราช สนามรบได้ย้ายจากดินแดนตอนเหนือมาทำการรบในดินแดนตอนกลางและตอนใต้ในช่วงเวลาการรบระหว่างสิงหาคม 1776 - ตุลาคม 1781 การรบใน

ดินแดนตอนกลางสมรภูมิรบมี 2 แห่งคือ แห่งแรกบริเวณนิวยอร์กและนิวเจอร์ซีย์ แห่งที่สองคือ บริเวณหุบเขาฮัดสัน

การรบบริเวณนิวยอร์กและนิวเจอร์ซีย์²² กองกำลังอังกฤษภายใต้การนำของ นายพลวิลเลียม ฮาว พลาดการบดขยี้กบฏในดินแดนตอนเหนือ และกองกำลังอเมริกาภายใต้การ นำของนายพลจอร์จ วอชิงตัน บังคับให้กองกำลังอังกฤษต้องออกจากบอสตันในเดือนสิงหาคม 1776 บรรดาผู้นำอังกฤษตัดสินใจปล่อยดินแดนตอนเหนือแต่เริ่มวางแผนปราบปรามกบฏอเมริกันในดินแดน ตอนกลาง อังกฤษคิดหวังบดขยี้ดินแดนตอนกลางให้ได้ อันจะมีผลทำให้ดินแดนตอนเหนือถูกตัดขาด จากการช่วยเหลือและจะ เป็นการง่ายในการพิชิตซึ่งอังกฤษหวังมีชัยชนะในบั้นปลาย กองกำลัง นายพลวิลเลียม ฮาว นั้นเมื่อถอยออกจากบอสตันได้ยกพลขึ้นบกที่นครนิวยอร์กและได้รับกำลังอังกฤษ สมทบภายใต้การนำของน้องชายคือพลเรือเอกริชาร์ด ฮาว (Richard Howe) ด้วยมั่นใจว่ากอง กำลังอังกฤษแกร่งมากเพียงพอตั้งที่นั่นนายพลวิลเลียม ฮาว กำหนดแผนยึดนิวยอร์ก วอชิงตันรู้แผน ของอังกฤษก่อนดำเนินการ ตั้งนั้นจึงสั่ง เคลื่อนกำลังอเมริกันขนาดเล็กจากบอสตันมุ่งสู่นิวยอร์ก การปะทะมีขึ้นที่ลอง ไอแลนด์ (Long Island) บนเกาะแมนฮัตตัน (Manhattan Island) และที่ไวท์ เพลนส์ (White Plains) ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของเกาะแมนฮัตตัน ผลคือกองกำลัง อเมริกันภายใต้การนำของวอชิงตันเป็นฝ่ายถอยพร้อมเสบียงที่เหลือน้อยมุ่งไปทางตะวันตกข้าม นิวเจอร์ซีย์เข้าสู่เพนซิลวาเนีย อังกฤษนั้นดีใจและมั่นใจว่าจะชนะกองกำลังอเมริกันในไม่ช้า แต่ เพราะพอดีกับเป็นฤดูหนาวปี 1776-1777 ทั้งสองฝ่ายไม่นิยมสู้รบกัน ต่างพอใจพักเข้าตั้งมั่นใน บั้มหรือเมือง กองกำลังอังกฤษของวิลเลียม ฮาว เข้าตั้งมั่นที่นครนิวยอร์ก และมีกองกำลังอังกฤษ ส่วนน้อยพักเฮชเชียนประจำที่เมืองเทรนต์ัน (Trenton) และพริ้นซตัน (Princeton) เพื่อ รักษานิวเจอร์ซีย์ ส่วนกองกำลังอเมริกันของวอชิงตันอยู่ที่เพนซิลวาเนีย คืนวันที่ 25 ธันวาคม 1776 วอชิงตันนำกองกำลังอเมริกันจากเพนซิลวาเนียข้ามแม่น้ำเดลาแวร์เข้ายึดเมืองเทรนต์ันจาก เฮชเชียนได้สำเร็จ วิลเลียม ฮาว ส่งกองกำลังอังกฤษภายใต้การนำของนายพลชาลส์ คอร์นวอลล์ลิส (Charles Cornwallis) มาปราบปราม 3 มกราคม 1777 วอชิงตันนำกองกำลังอเมริกันเข้า ยึดเมืองพริ้นซตัน ชาลส์ คอร์นวอลล์ลิส ส่งกองกำลังอังกฤษล้อมกองกำลังอเมริกาของวอชิงตันที่ พริ้นซตันหวังให้กองกำลังอเมริกันถอยกลับเข้าเพนซิลวาเนีย และคอร์นวอลล์ลิสจะพิชิตวอชิงตันให้ ได้ วอชิงตันไม่ได้นำกำลังกลับสู่เพนซิลวาเนีย แต่ได้มุ่งขึ้นเหนือเข้าตั้งมั่นที่มอร์ริสทาวน์

(Morristown) ในนิวเจอร์ซีย์ในเดือนมกราคม 1777

การรบบริเวณหุบเขาฮัตสัน²³ เพราะสงครามดำเนินไปอย่างล่าช้า อังกฤษนั้นอยาก บดขยี้กับภูมอเมริกันให้เร็วที่สุด แต่การรบที่นิวยอร์กและนิวเจอร์ซีย์ กองกำลังอังกฤษไม่สามารถ ดำเนินการพิชิตกองกำลังอเมริกันภายใต้การนำของวอชิงตันได้ ในปี 1777 อังกฤษตัดสินใจบุก หนักทวังยัดลุ่มน้ำฮัตสัน และแยกดินแดนตอนเหนือออกจากดินแดนตอนกลางและตอนใต้ให้ได้โดยจัด แบ่งกำลัง เป็นสามทางมุ่งสู่อัลบานีเพื่อโจมตีนิวยอร์ก โดยกำหนดกองที่หนึ่งอยู่ภายใต้การนำของ นายพลเซนต์ เลเกอร์ (St. Leger) จากมอนทรีออล ล่องลุ่มน้ำเซนต์ ลอเรนซ์ สู่อัลบานี กองที่สองอยู่ภายใต้การนำของนายพลจอห์น เบอร์โกย (John Burgoyne) จากมอนทรีออลลง ใต้ริบทะเลสาบของแปลงสู่อัลบานี กองที่สามอยู่ภายใต้การนำของนายพลวิลเลียม ฮาว จาก นครนิวยอร์ก ขึ้นเหนือสู่อัลบานี กองกำลังของเซนต์ เลเกอร์ไม่อาจทำตามแผนได้ เพราะเมื่อ เคลื่อนลงใต้ก่อนถึงอัลบานีได้ปะทะกับกองกำลังอเมริกันที่โอริสกานี (Oriskany) ในนิวยอร์ก และจำเป็นต้องถอยกลับแคนาดา ส่วนกองกำลังของจอห์น เบอร์โกยเริ่มเคลื่อนเดือนกันยายน 1777 ขณะเคลื่อนลงใต้เกิดปัญหาขาดแคลนเสบียงอาหารจำเป็นต้องให้เฮชเชียนมุ่งไปทางตะวันออก ข้ามอาร์มอนด์เพื่อหาเสบียง เฮชเชียนต้องปะทะกับกองกำลังอเมริกันกลุ่มกรีน เมานเทิน บอยส์ (Green Mountains Boys) ภายใต้การนำของพันเอกจอห์น สตาร์ค (John Stark) ที่เบนนิงตัน (Bennington) จนต้องถอยออกจาก เวอร์มอนต์ในช่วงเดือนสิงหาคม 1776 เบอร์โกยคงสั่งเคลื่อนกำลังมุ่งสู่อัลบานีที่ซาราโตกา (Saratoga) บนลุ่มน้ำฮัตสันเป็นเมืองอยู่ ทางตอนเหนือของอัลบานี กองกำลังอังกฤษของจอห์น เบอร์โกยถูกล้อมด้วยกองทหารอเมริกัน เบื้องหน้า และกองอาสาอเมริกันเบื้องหลังสกัดกั้นไม่ให้ถอยกลับแคนาดา 17 ตุลาคม 1777 ผล ของการปะทะปรากฏว่าจอห์น เบอร์โกยยอมจำนน

ชัยชนะที่ซาราโตกาในวันที่ 17 ตุลาคม 1777 เป็นจุดเปลี่ยนของสงครามปฏิวัติเอื้อ อำนวยเป็นผลในทางที่ดีแก่อเมริกา ประการแรกนายพลวิลเลียม ฮาว ตัดสินใจไม่ปฏิบัติตาม แผนที่วางไว้ซึ่งกำหนดให้เคลื่อนกองกำลังจากนครนิวยอร์กไปอัลบานี ทั้งนี้เป็นเพราะวิลเลียม ฮาว เห็นสองกองกำลังอังกฤษที่เคลื่อนจากแคนาดาตามอัลบานีต้องพราชัย ดังนั้นวิลเลียม ฮาว สั่ง เคลื่อนกำลังอังกฤษจากนครนิวยอร์กมุ่งสู่เพนซิลวาเนีย และเข้าตั้งมั่นที่ฟิลาเดลเฟียตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 1777²⁴ ผลดีประการที่สองคือฝรั่งเศสตัดสินใจให้การช่วยเหลืออเมริกาอย่างจริงจัง

เปิดเผยเพราะหวังแก้แค้นอังกฤษที่ทำให้ฝรั่งเศสต้องหมกอำนาจอเมริกาเหนือครั้งปี 1763 โดยในวันที่ 8 มกราคม 1778 ที่กรุงปารีสตัวแทนอเมริกันนำโดย เบนจามิน แฟรงคลิน และคณะอีกสองคนได้ลงนามกับรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศฝรั่งเศสในสนธิสัญญาสองฉบับ ฉบับแรกกำหนดว่าด้วยความร่วมมือกันด้านการค้า ฉบับที่สองว่าด้วยการเป็นมิตรที่ดีต่อกัน โดยฝรั่งเศสให้การยอมรับในเอกราชของสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศสประกาศทำสงครามกับอังกฤษโดยเป็นฝ่ายอเมริกันจนกว่าอเมริกาจะชนะอังกฤษ ฝรั่งเศสและอเมริกาก็จะไม่ทำไมตรีกับอังกฤษ²⁵ ผลดีประการสุดท้ายเพราะชัยชนะที่ซาราโตกาคือชาติทางยุโรปได้ให้ความช่วยเหลืออเมริกันในรูปของการส่งกองกำลังทหารมาช่วยโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากฝรั่งเศส ตลอดจนส่งนายทหารมาช่วย เช่น ลาวฟาแยทจากฝรั่งเศส (Marquis de Lafayette) สวิทเบนจากเยอรมันนี (Friedrich von Steuben) จากโปแลนด์คือ พูลัสกี (Pulaski) และโกสซ์ซิอัสโก (Thaddeus Kosciuszko) และด้านการเงินได้รับเงินช่วยเหลือจากฝรั่งเศสและฮอลแลนด์ด้วย²⁶

วอชิงตันนั้นไม่ได้มีส่วนร่วมรบที่ซาราโตกาเพราะต้องเฝ้าติดตามกองกำลังของวิลเลียม ฮาว ที่เลือกเข้าตั้งมั่นที่ฟิลาเดลเฟียในช่วงฤดูหนาว 1777 โดยวอชิงตันเข้าตั้งมั่นที่แวลลี ฟอจ (Valley Forge) ใกล้ฟิลาเดลเฟีย ที่แวลลี ฟอจ ทหารอเมริกันต้องทนทุกข์ทรมานลำบากมากกับอากาศที่หนาวเยือกเย็นและขาดแคลนอาหาร มกราคม 1778 เมื่อได้รับทราบข่าวว่าฝรั่งเศสประกาศให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจัง และเปิดเผยทำให้องค์กองกำลังอเมริกันที่แวลลี ฟอจมีขวัญและกำลังใจดีขึ้น รัฐบาลอังกฤษไม่พอใจที่วิลเลียม ฮาว ไม่สามารถจัดการกองกำลังอเมริกันได้ในปี 1777 ดังนั้นในปี 1778 รัฐบาลอังกฤษส่งนายพลเฮนรี คลินตัน (Henry Clinton) มาดำรงตำแหน่งแทนนายพลวิลเลียม ฮาว นายพลเฮนรี คลินตันนั้นเป็นกังวลใจมากกับข่าวการให้ความช่วยเหลือที่ฝรั่งเศสให้กับอเมริกา ทั้งเกรงว่านครนิวยอร์กอาจถูกกองเรือรบฝรั่งเศสยึดครอง ดังนั้นในเดือนมิถุนายน 1778 คลินตันตัดสินใจนำกองกำลังทหาร 7,000 คน เคลื่อนจากฟิลาเดลเฟียกลับเข้าตั้งมั่นที่นครนิวยอร์ก โดยมีกองกำลังของจอร์จ วอชิงตันติดตามอย่างใกล้ชิด ที่นครนิวยอร์กเฮนรี คลินตันมั่นใจว่าปลอดภัยเพราะมีกองเรือรบอังกฤษให้การคุ้มกัน วอชิงตันสั่งกองกำลังอเมริกันล้อมนครนิวยอร์กและเฝ้าดูการเคลื่อนไหวของเฮนรี คลินตันอย่างใกล้ชิด ไม่มีการปะทะครั้งใหญ่ในดินแดนตอนกลาง ภายหลังสิ้นสุดการรบที่ซาราโตกา การรบในช่วงปลายของสงครามปฏิวัติมีในดินแดนตอนใต้

4.2 อเมริกาชนะในการปะทะย่อยในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือปี 1779²⁷

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า คนอเมริกันสนใจและต้องการเข้าจับจองตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกระหว่างทะเลสาบทั้งห้ากับแม่น้ำโรไฮโอซึ่งรู้จักกันในนามดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ (The Northwest Territory) ดินแดนบริเวณนี้ฝรั่งเศสเคยครอบครองสร้างป้อมทหารเรียงรายไว้ในอดีต หลังสิ้นสงครามปี 1763 อังกฤษได้เข้าครอบครองดินแดนนี้ต่อจากฝรั่งเศสมุ่งเข้าเพื่อควบคุมเส้นทางการค้าขนสัตว์กับอินเดียน ระหว่างสงครามปฏิวัติป้อมทหารเหล่านี้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของพันเอกเฮนรี ฮามิลตัน (Henry Hamilton) โดยมีศูนย์บัญชาการอยู่ที่ป้อมดีทรอยส์ทางตะวันตกของทะเลสาบอีรี เฮนรี ฮามิลตันส่งเสริมสนับสนุนให้อินเดียนโจมตีทำร้ายคนอเมริกันชายแดน ทำให้คนอเมริกันคิดว่าการเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือไม่อาจทำได้ ทราบาคที่อังกฤษยังควบคุมป้อมในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ พันเอกจอร์จ คลีค (George Rogers Clark) ชาวเวอร์จิเนียคิดว่าวิธีการเดียวที่จะหยุดยั้งการปฏิบัติการที่เลวร้ายของอินเดียนได้คือยึดป้อมอังกฤษซึ่งเป็นคลังอาวุธปืน และเป็นแหล่งเสบียงของอินเดียนให้ได้ คลีคได้รับการสนับสนุนเพื่อดำเนินการจากแพทริก เฮนรี (Patrick Henry) ข้าราชการเวอร์จิเนีย กรกฎาคม 1778 ถึงกุมภาพันธ์ 1779 คลีคและพวกซึ่งเป็นชาวเวอร์จิเนียออกปฏิบัติการ ผลของการดำเนินการคือ สามารถยึดได้ป้อมคัสคัสโค (Kaskaskia) บนแม่น้ำมิสซิสซิปปี และป้อมดีทรอยส์ได้ เฮนรี ฮามิลตันทิ้งป้อมดีทรอยส์เข้าตั้งมั่นที่ป้อมวินเซนนิส (Vincennes) บนแม่น้ำวาแบช (Wabash River) เพราะเห็นว่าป้อมนี้แข็งแรง มีปืนและหนองน้ำล้อมรอบ ยกแก่การที่กองกำลังอเมริกันจะเข้าโจมตีได้ คลีค และพวกยึดป้อมวินเซนนิสของเฮนรี ฮามิลตันได้ในเดือนกุมภาพันธ์ 1779 อันมีผลทำให้อเมริกาได้เข้ายึดครองดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือดังกล่าว

4.3 อเมริกาชนะในการปะทะย่อยทางทะเลในปี 1778²⁸

ขณะ คลีคและพวกปฏิบัติการในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ เรือสินค้าและเรือประมงของคนอเมริกันในดินแดนตอนเหนือได้ติดตั้งปืนบนเรือเพื่อป้องกันตนเองและทำลายเรืออังกฤษ เรืออเมริกันดังกล่าวนี้รู้จักกันในนามไพรวาเทีย (Privateer) อังกฤษนั้นไม่พอใจต่ออเมริกันมีเรือไพรวาเทียคอยลอบทำลายเรืออังกฤษ

ในช่วงต้นสงครามปฏิวัติอเมริกามีเรือรบ ในการประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่สองปี 1775 ที่ประชุมมีมติเห็นชอบจัดตั้งกองเรือรบอเมริกัน เริ่มด้วยเรือลาดตระเวนเร็ว 13 ลำ ขณะ

สร้างภูอังกฤษทำลายเกือบหมด นายทหารเรืออเมริกันที่กล้าหาญคือจอห์น บอล โจนส์ (John Paul Jones) ในช่วงเดือนเมษายนถึงเดือนพฤษภาคม 1778 ได้นำเรือชื่อแรนเจอร์ (Ranger) ออกปฏิบัติการโจมตีเรือสินค้าและเรือรบอังกฤษ รวมทั้งรุกเข้าไปในน้ำน่านน้ำอังกฤษยึดเรือรบอังกฤษได้ 2 ลำ และบ้อมปืนที่ไวท์เฮเวน (Whiteheaven) ของอังกฤษได้

4.4 อเมริกาชนะในการรบในดินแดนตอนใต้ (1779-1781)²⁹

การรบในดินแดนตอนใต้นั้นอังกฤษวางแผนต้องพิชิตให้ได้ทีละอาณานิคม ๆ ทั้งหวังอย่างยิ่งว่าอังกฤษต้องชนะในระยะเวลานั้น การรบในดินแดนตอนใต้เริ่มมาตั้งแต่ปี 1779 อังกฤษหวังได้รับการช่วยเหลือเสริมจากคนอเมริกันทางใต้ที่จงรักภักดีต่ออังกฤษ ผลของการดำเนินการคือในเดือนกันยายน 1779 กำลังอังกฤษยึดซาวานนา (Savannah) รวมทั้งเมืองสำคัญอื่น ๆ ของจอร์เจียได้ พฤษภาคม 1780 กำลังอังกฤษยึดชาร์ลส์ตัน (Charleston) ของคารโรไลนาใต้ได้ ในช่วงเดือนสิงหาคม 1780 ถึงมีนาคม 1781 กองกำลังอังกฤษภายใต้การนำของนายพลชาลส์ คอร์นวอลล์ (Charles Cornwallis) ปฏิบัติการรบในดินแดนตอนใต้โดยบุกและยึดคารโรไลนาใต้เกือบหมด

กลางปี 1780 เพราะวอชิงตันต้องเผ้าคอยโจมตีกองกำลังของเฮนรี คลินตันที่นครนิวยอร์ก และได้รับข่าวกำลังอังกฤษภายใต้การนำของชาลส์ คอร์นวอลล์บุกโจมตีดินแดนตอนใต้ อย่างหนัก ดังนั้นวอชิงตันจึงส่งนายพลกรีน (Nathanael Greene) มุ่งมาคารโรไลนา นายพลกรีนมีตำแหน่งเป็นรองวอชิงตันในกองกำลังอเมริกัน แผนการรบของกรีนคือโจมตีอังกฤษอย่างกระทันหันและตัดการส่งเสบียงให้ได้ ในการดำเนินการ กรีนล่อหลอกให้กองกำลังอังกฤษของคอร์นวอลล์ติดตามกองกำลังอเมริกันสู่ดินแดนตอนใต้ห่างออกจากชายฝั่งคารโรไลนา เพื่อมิให้กองกำลังอังกฤษได้รับเสบียงและกองกำลังเพิ่มจากเรือรบอังกฤษที่เข้ามาช่วย ทุกอย่างเป็นไปตามแผนของกรีนคือ กองกำลังคอร์นวอลล์เคลื่อนห่างฝั่งได้ประมาณ 200 ไมล์ ซึ่งหมายความว่ากองกำลังอังกฤษห่างจากเสบียง และอังกฤษได้ทิ้งของเครื่องใช้ รวมทั้งปืนใหญ่ไว้ตามรายทาง มุ่งเพื่อติดตามรุกไล่กองกำลังอเมริกันให้ได้อย่างรวดเร็ว ผลคือในเวลาต่อมากองกำลังอังกฤษเริ่มขาดแคลนเสบียง เมื่อคิดถอยกลับ ก็ต้องพบกับกองกำลังอเมริกันที่ติดตามมาและยึดเมืองท่าอื่น ๆ ทั่วหมด ยกเว้นซาวานนา และชาร์ลส์ตันเท่านั้นที่อังกฤษยึดอยู่

เมษายน 1781 สายลับรายงานวอชิงตันว่าคอร์นวอลล์ได้รับคำสั่งให้พิชิตเวอร์จิเนีย วอชิงตันส่งลาฟาแยต และกองกำลังอเมริกันเข้าปกป้อง เวอร์จิเนียรับการบุกของคอร์นวอลล์ ลafaแยตมุ่งใช้แผนการรบของนายพลเกรีน สิงหาคม 1781 คอร์นวอลล์เลือกเข้าตั้งมั่นที่ ยอร์กทาวน์ (Yorktown) ในเวอร์จิเนีย สำหรับช่วงฤดูหนาวปี 1781 เพราะยอร์กทาวน์ตั้ง อยู่บนแหลมในอ่าวเชสพีค (Chesapeake Bay) มีน้ำล้อมรอบ เรือรบอังกฤษในอ่าวเชสพีค สามารถให้การคุ้มครองได้เป็นอย่างดี กองกำลังวอชิงตันยังคงตั้งมั่นอยู่ที่ค่ายยอร์กตันแดนตอนเหนือ ของเวอร์จิเนีย ลำพังกองกำลังลาฟาแยตซึ่งมีจำนวนน้อย ย่อมไม่เพียงพอแก่การเข้าโจมตียอร์กทาวน์ ซึ่งมีกองกำลังอังกฤษ 7500 คน ในกลางปี 1781 ขั้วและกองกำลังอเมริกันขึ้นอย่างมาก เมื่อได้ทราบข่าวว่าฝรั่งเศส เคลื่อนกองกำลังทั้งทัพบกและทัพเรือมุ่งมาช่วยอเมริกาพิชิตกองกำลังอังกฤษ วอชิงตันเห็นเป็นโอกาสเพื่อเผด็จศึกพิชิตกองกำลังคอร์นวอลล์ที่ยอร์กทาวน์ เพราะ กองกำลังคอร์นวอลล์ส่งแก่การบุกโจมตี แม้จะมีกองกำลังมากกว่ากองกำลังคลินตันที่นครนิวยอร์ก วอชิงตันกำหนดแผนการให้กองเรือรบฝรั่งเศสแล่นเข้าสู่อ่าวเชสพีค เพื่อสกัดไม่ให้กองกำลังคอร์นวอลล์ถอยหนีลงทะเล กองกำลังวอชิงตันจากนิวยอร์กจะเข้าสมทบกับกองกำลังทัพบกฝรั่งเศสเคลื่อนสู่เวอร์จิเนีย เพื่อปิดเส้นทางตะวันตกของยอร์กทาวน์ไม่ให้กองกำลังคอร์นวอลล์หลบหนีทางบกได้ การเคลื่อนกองกำลังของวอชิงตันออกจากนิวยอร์กทำอย่างรวดเร็ว และเงียบ เพราะไม่ต้องการให้กองกำลังของเฮนรี คลินตันรู้ด้วยเกรงอาจเร่งเคลื่อนมาช่วยคอร์นวอลล์ทุกอย่าง เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ กองกำลังอเมริกันภายใต้การนำของวอชิงตัน ร่วมด้วยกับกองกำลังฝรั่งเศส 17000 คน มุ่งขดขยี้กองกำลังคอร์นวอลล์ 7500 คนที่ยอร์กทาวน์ 19 ตุลาคม 1781 กองกำลังอังกฤษที่ยอร์กทาวน์ล้มจำนวนโดยดี แม้ได้รับกองกำลังเสริม 7000 คน ของคลินตันที่เคลื่อนจากนครนิวยอร์กสู่ยอร์กทาวน์ อันเป็นการยุติสงครามปฏิวัติที่เริ่มมาตั้งแต่การปะทะที่เล็กซิงตันเมื่อวันที่ 19 เมษายน 1775 สิ้นสุดด้วยความปราชัยยอมพ่ายแพ้แต่โดยดีของกองกำลังอังกฤษ ภายใต้การนำของนายพลชาลส์ คอร์นวอลล์ ที่ยอร์กทาวน์ในวันที่ 19 ตุลาคม 1781

5. สนธิสัญญาปารีส 1783³⁰

การยอมจำนนของคอร์นวอลล์นำความยินดีมาสู่คนอเมริกัน อังกฤษซึ่งเป็นฝ่ายปราชัย นำโดยพระเจ้าจอร์จที่ 3 ทรงโกรธมาก คนอังกฤษก็เกลียดเห็นสงครามยุติโดยแท้จริง อันมีผล

ผลักดันให้รัฐบาลอังกฤษยอมทำสนธิสัญญาสงบศึกกับอเมริกา ตัวแทนอเมริกา 3 คน คือ เบนจามิน แฟรงกลิน จอห์น อาดัมส์ และจอห์น เจย์ ทำการเจรจากับตัวแทนอังกฤษที่ปารีส เริ่มในวันที่ 30 พฤศจิกายน 1782 การลงนามอย่างเป็นทางการมีขึ้นในวันที่ 3 กันยายน 1783 สาระสำคัญในสนธิสัญญาปารีส 1783 กำหนดคือ

1. อังกฤษถอนสิทธิเหนือดินแดน 13 อาณานิคมในอเมริกาเหนือ และยอมรับในเอกราชและอธิปไตยของสหรัฐอเมริกา
2. อังกฤษถอนสิทธิเหนือดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ และดินแดนดังกล่าวเป็นของสหรัฐอเมริกา
3. พื้นที่ของสหรัฐอเมริกาคือทิศเหนือถึงแคนาดาของอังกฤษ ทิศตะวันออกถึงมหาสมุทรแอตแลนติก ทิศใต้ถึงฟลอริดาของสเปน ทิศตะวันตกถึงฝั่งตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี
4. สหรัฐอเมริกามีสิทธิร่วมทำการประมงในน่านน้ำแอตแลนติกเหนือบริเวณชายฝั่งน้ำพาเวลแลนด์ และอ่าวเซนต์ ลอเรนซ์ ของอังกฤษ

ด้วยข้อกำหนดในสนธิสัญญาปารีส 1783 ย่อมหมายถึงสหรัฐอเมริกาเกิดอย่างสมบูรณ์ สงครามปฏิวัติที่เลวร้ายยุติลงด้วยดี โดยสหรัฐอเมริกามีชัยชนะเหนืออังกฤษ นับแต่นั้นต่อไป สหรัฐอเมริกาต้องสุขุม เพื่อสร้างชาติให้ก้าวหน้าต่อไป

6. วิเคราะห์สงครามปฏิวัติ

6.1 สาเหตุที่อังกฤษต้องพ่ายแพ้ในสงครามปฏิวัติ³¹

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า อังกฤษนั้นมีกองทัพเรือที่มีแสนยานุภาพ ทั้งมีอาวุธ กองกำลัง อุปกรณ์ของใช้ยามสงครามอย่างพร้อมพร้อม แต่ผลของสงครามปฏิวัติคือ อังกฤษพ่ายแพ้ต่อสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นอดีต 13 อาณานิคมของอังกฤษ หากทำการวิเคราะห์หาคูแล้วจะเห็นว่า สาเหตุที่อังกฤษพ่ายแพ้สงครามปฏิวัติมีด้วยกัน 6 ประการ

1. การวางแผนที่ผิดพลาดของอังกฤษ โดยเฉพาะแผนการเดินทัพและการรบในดินแดนตอนกลางที่บริเวณหุบเขาลุ่มน้ำฮัดสัน ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่สามทัพจะมาพบกันที่อัลบานีได้ในเวลาใกล้เคียงกัน เพราะลักษณะภูมิประเทศนั้นต่างกัน

2. กองกำลังอังกฤษต้องเผชิญปัญหาการขาดแคลนเสบียง เพราะถูกขัดขวางโดย กองกำลังอเมริกัน รวมทั้งแผนล่อหลอกให้กองกำลังอังกฤษรุกไล่กองกำลังอเมริกันเข้าสู่ดินแดน ตอนน่านห่างฝั่ง โกลเกินโบที่กอง เรือรบอังกฤษจะให้การคุ้มกัน และไม่อาจหาเสบียงเพิ่มเติมได้ เพราะถูกกองกำลังอาสาสมัครอเมริกันลอบทำร้าย

3. ทหารรับจ้างเยอรมัน (Hessians) ที่อังกฤษจ้างมาปราบปรามกบฏอเมริกัน ปฏิบัติงานไม่มีประสิทธิภาพ เพราะไม่มีความผูกพันกับอังกฤษ ไม่มีจุดมุ่งหมายในการรบ ปฏิบัติการ เพียงเพื่อให้ได้ค่าจ้างแรงงาน เพราะการรบที่ยาวนานทำให้เฮสเซียนคิดถึงครอบครัว ละทิ้งหน้าที่ การคาดหมายว่าอังกฤษจะต้องชนะ เพราะมีกองกำลัง เฮสเซียนร่วมในการรบจึงต้องล้มเหลว

4. คนอเมริกันทางใต้ที่จงรักภักดีอังกฤษ (Loyalists) ไม่อาจให้การช่วยเหลือ ต่อกองกำลังอังกฤษขณะปฏิบัติการรบในดินแดนตอนใต้ได้ เพราะถูกต่อต้านขัดขวางจากกองอาสาสมัคร ออเมริกัน

5. เรืออเมริกันติดอาวุธ (Privateers) สร้างความเสียหายแก่เรืออังกฤษ เรือไพรวาเทียร์ออกปฏิบัติการในรูปแบบการคุ้มกันตนเองและทำลายเรือบรรทุกอุปกรณ์สงคราม และ เรือรบอังกฤษทำให้การปฏิบัติการของกองเรือรบอังกฤษปฏิบัติการได้ไม่เต็มที่

6. สันนิบาตแห่งกองกำลังชาติเป็นกลาง (The League of Armed Neutrality) ต่อต้านและแทรกแซงการปฏิบัติการของกองเรือรบอังกฤษ ระหว่างสงครามปฏิวัติ ประเทศที่เป็นสมาชิกสันนิบาตแห่งกองกำลังชาติเป็นกลางคือ รัสเซีย สวีเดน เดนมาร์ค โปรตุเกส เป็นต้น

6.2 สาเหตุที่สงครามปฏิวัติใช้เวลายาวนานในการสู้รบ³²

ผลการรบในสงครามปฏิวัติคืออเมริกาชนะ โดยรูปการสู้รบแล้ว หากกองกำลัง ออเมริกันมีความพร้อมด้านการเงิน เเสบียง อาวุธ และกำลังพล กองกำลังอเมริกันจะสามารถยุติ สงครามได้เร็วกว่านี้ ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า สาเหตุที่สงครามปฏิวัติต้องใช้เวลายาวนานในการ สู้รบเพราะ

1. กองกำลังอเมริกันขาดแคลนอาวุธ กำลังพล และเสบียงอาหาร ของเครื่องใช้ หนึ่งนี้เป็นเพราะหลังการประกาศเอกราชในวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 รูปแบบการปกครองและรัฐบาล ออเมริกันยังไม่มั่นคงแน่นอน คนอเมริกันมุ่งเพียงให้ชนะสงคราม อาวุธและกำลังพลในกองกำลัง

อเมริกันได้มาจากการเสียสละให้ด้วยความเต็มใจของคนอเมริกัน โดยเฉพาะการเข้าประจำการในกองกำลังอเมริกัน จะมีการพลัดเปลี่ยนกันเข้ามาเป็นช่วง ๆ การฝึกหัดเพื่อใช้อาวุธ และยุทธวิธีในการรบต้องมึตลอดเวลา เพราะพวกเขาไม่ช้ทหารประจำการโดยแท้จริง แม้นอเมริกาในช่วงภายใต้กฎบัตรแห่งสมพันธ์ (The Articles of Confederation 1781-1788) รัฐบาลกลางเองก็ไม่มีอำนาจพอ เพื่อการดำเนินการด้านการเงินหรือการเกณฑ์ทหาร ขณะเดียวกันผู้พลัดค้าอเมริกันบางคนมอบภยผลประโยชน์ในช่วงสงครามในรูปของเพิ่มราคาสินค้า และลดคุณภาพของสินค้าอันมีผลทำให้กองกำลังอเมริกันต้องอดหยาก ขาดแคลนเครื่องนุ่งห่ม และอุปกรณ์ของใช้ยามสงคราม

2. กองกำลังอเมริกันขาดแคลนเงิน เพื่อบำรุงกองทัพ เป็นที่ยอมรับกันดีแล้วว่า กองกำลังอเมริกันที่มีผู้นำที่ต้อจอร์จ วอชิงตัน ทหารนั้นกล้าหาญปฏิบัติกรรบด้วยใจรักแ่แผ่นดิน แต่เพราะขาดแคลนเงินจึงนำ มาซึ่งปัญหาการขาดแคลนอุปกรณ์ของใช้ในสงครามและเสบียงอาหาร แต่อย่างไรก็ตามอเมริกายังมีเงินใช้เพื่อการทำสงครามปฏิวัติภายใต้การจัดการของชายสองคนคือ โรเบิร์ต มอร์ริส (Robert Morris) เป็นนักธุรกิจมั่งคั่งที่รับหน้าที่จัดการด้านการเงินโดยตรง มอร์ริสหาทั้งเงินส่วนตัวที่มีอยู่ และกู้ยืมเงินจากคนอเมริกันที่มั่งคั่งมากมายของตน เพื่อนำเงินมาอุดหนุนกองกำลังอเมริกัน เฮย์ ซาลอมอน (Hayn Salomon) เป็นยิวจากยุโรปมาอเมริกาเพื่อแสวงหาเสรีภาพ ีเขาเยเพราะทำการค้าในอเมริกา เมื่อเกิดสงครามปฏิวัติซาลอมอนได้เข้าร่วมผู้นำคืออเมริกาได้เสรีภาพโดยแท้จริง เพราะซาลอมอนรู้จักนักธุรกิจที่มั่งคั่งในฝรั่งเศสและสอแอนด์ ซาลอมอนจึงเข้าเจรจายืมเงินนำมาช่วยในกองกำลังอเมริกัน นับได้ว่าทั้งซาลอมอนและมอร์ริส เป็นกำลังสำคัญด้านการเงินอันมีส่วนทำให้สหรัฐอเมริกาขณะถึงกษัตินสงครามปฏิวัติ

6.3 สาเหตุที่กักขยยอมตกลงในสนธิสัญญาปารีส 1783³³

สงครามฝรั่งเศสยุติลงในวันที่ 19 ตุลาคม 1781 แต่อังกฤษยังคงเพิกเฉยไม่มีการจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อเจรจาสงบศึก ยอมรับความพ่ายแพ้แต่อย่างใด อังกฤษยังคงคิดและมีความหวังจะได้ครอบครอง 13 อาณานิคมดั้งเดิม ทั้งยังไม่ยอมรับในเอกราชและอธิปไตยของสหรัฐอเมริกา แต่จากแรงกดดันทั้งภายในประเทศและจากต่างประเทศ ทำให้รัฐบาลอังกฤษต้องเปิดการเจรจายืน เริ่มในวันที่ 30 พฤศจิกายน 1782 และมีการลงนามให้การยอมรับในข้อตกลงอย่างเป็นทางการในวันที่ 3 กันยายน 1783 แรงกดดันดังกล่าวเกิดจากการกระทำ 3 ประการ คือ

1. เรืออเมริกาติดอาวุธ (Privateers) ปฏิบัติการอย่างรุนแรงต่อเรือรบและเรือสินค้าอังกฤษ นำความเสียหายต่อทรัพย์สิน ชีวัญและกำลังใจแก่คนอังกฤษ

2. คนอังกฤษได้แก่พ่อค้ารายย่อย นักธุรกิจรายใหญ่ เจ้าของเรือและคนอังกฤษทั่วไปที่ไม่ต้องการเห็นสงครามระหว่างอังกฤษและสหรัฐอเมริกา เพราะสงครามทำให้อังกฤษต้องสูญเสียเงินและธุรกิจการค้า เพิ่มขึ้นอย่างมากแก่รัฐบาลอังกฤษ คนอังกฤษต้องการให้มีการยุติสงครามอย่างจริงจัง เป็นทางการ โดยมีการเจรจาร่วมกันระหว่างตัวแทนสองฝ่าย

3. สันนิบาตแห่งกองกำลังชาติเป็นกลาง (The League of Armed Neutrality) แสดงตนเป็นศัตรูอังกฤษอย่างเปิดเผย ขัดขวางและทำลายการปฏิบัติการของเรือรบอังกฤษและการค้าของอังกฤษ

กรณีพิพาทระหว่างอังกฤษกับชาวอาณานิคมใน 13 อาณานิคมนำไปสู่การประกาศเอกราช ผลของสงครามประกาศเอกราชหรือสงครามปฏิวัติคืออังกฤษพ่ายแพ้แก่สหรัฐอเมริกาในอดีต 13 อาณานิคมของอังกฤษ รวมระยะเวลาการปกครองของอังกฤษใน 13 อาณานิคม 169 ปี (1607 - 1776) อาณานิคมอังกฤษเริ่มก่อตั้งในปี 1607 ที่เมืองเจมส์ทาวน์ เวอร์จิเนีย ในสมัยของพระเจ้าเจมส์ที่ 1 อังกฤษต้องหมดสิ้นอำนาจใน 13 อาณานิคมในปี 1776 ตรงกับสมัยของพระเจ้าจอร์จที่ 3 ในบทที่ 4 จะพูดถึงสหรัฐอเมริกาภายใต้กฏบัตรแห่งสหพันธ์และการร่างรัฐธรรมนูญ

เชิงอรรถที่ 3

1. Glenn W.Moon and John H.Mac Gowan, The Stroy of Our Land and People. (USA : Holt, Rinehart and Winston, Inc.1957) p.127.
2. Mary Beth Norton, David M.Katzman, Paul D.Escott, Howard P. Chudacoff, Thomas G.Paterson and William M.Tuttle, Jr., A People and a Nation : A History of the United States. (Boston : Houghton Mifflin Company 1986). P.109.
3. Loc.cit.
4. Ibid., p.111.
5. Thomas A.Bailey and David M.Kenedy, The American Pageant : A History of the Republic. (Massachusetts : D.C. Heath and Company 1987) p.94.
6. Loc.cit.
7. Moon, The Story of Our Land and People. p.130.
8. Norton, A People and a Nation : A History of the United States. p.114
9. Lewis Paul Todd and Merle Curti, Rise of the American Nation. (New York : Harcourt, Brace & World, Inc. 1961). pp.103-104.
10. Moon, The Story of Our Land and People. p. 133.
11. Todd, Rise of the American Nation. pp.107-108.
12. Moon, The Story of Our Land and People p.134-135
13. Norton, A People and a Nation : A History of the United States. pp.123-124
14. Ibid., p.129
15. Ibid., pp.136-137
16. Moon, The story of Our Land and People pp.138-139

17. Bailey, The American Pageant : A History of the Republic. p.110.
18. Charles Van Doren and Robert McHenry, Webster's Guide to American History (Massachusetle : G & C Merriam Company, Publishers. 1971). pp.58-59.
19. Todd, Rise of the American Nation p.116.
20. Bailey, The American Pageant : A History of the Republic. pp.111-112.
21. Ibid., pp.112-113
22. Ibid., pp.115-116.
23. Ibid., pp.116-118.
24. Todd, Rise of the American Nation. p.128
25. Bailey, The American Pageant : A History of the Republic. pp.118-119
26. Moon, Stroy of Our Land and People. p.142.
27. Ibid., pp.156-157.
28. Ibid., pp.157-158.
29. Ibid., pp.159-163.
30. Bailey, The American Pageant : A History of the Republic. pp.123-124.
31. Todd, Rise of the American Nation. pp.135-136.
32. Ibid., p.134.
33. Ibid., pp.136-137.